

Περιεχόμενα:	Σελ.
Αντί προλόγου	3
Ο Ουσουί – Σενσέι και το Ρέικι - ή Μια Επανεξέταση των Όρων Ρέικι, Ρέιχο και Ρέικι Ρυόχο.	4
<i>- του James Deacon</i>	
Η αρχική Usui Ρέικι Ryoho - και άλλα	6
<i>- του James Deacon</i>	
Σεξουαλική Μαγεία και Αντικειμενικότητα	13
<i>- από τη Μαντίνεια</i>	
Το Αληθινό Θέλημα: Ένας ριζοσπαστικός αναπροσανατολισμός στο να γίνουμε αυτοί που είμαστε – Μέρος II : Το Παράδοξο της Ανθρώπινης Ύπαρξης: Η Ταυτόχρονη Ανεξαρτησία και Αλληλεξάρτησή μας	21
<i>- του Frater IAO131</i>	
Το Αληθινό Θέλημα: Ένας ριζοσπαστικός αναπροσανατολισμός στο να γίνουμε αυτοί που είμαστε – Μέρος III : Μοναχικό-τητα / Ανεξαρτησία	26
<i>- του Frater IAO131</i>	
Το Αληθινό Θέλημα: Ένας ριζοσπαστικός αναπροσανατολισμός στο να γίνουμε αυτοί που είμαστε – Μέρος IV : Ομαδικό-τητα / Αλληλεξάρτηση	32
<i>- του Frater IAO131</i>	
Πληροφορίες	39

Αντί Προλόγου...

Η Συμβολική Ζωή

«Βλέπετε, ο άνθρωπος έχει ανάγκη από μια συμβολική ζωή – μεγάλη ανάγκη. Ζούμε μόνο τετριμμένα, συνηθισμένα, λογικά ή παράλογα πράγματα... αλλά δεν έχουμε συμβολική ζωή. Πού ζούμε συμβολικά; Πουθενά εκτός από εκεί όπου συμμετέχουμε στην τελετουργία της ζωής...

Έχετε μια γωνιά κάπου στο σπίτι σας όπου εκτελείτε τις τελετές σας, όπως μπορείτε να δείτε στην Ινδία; Ακόμα και τα πιο απλά σπίτια έχουν τουλάχιστον μια γωνιά καλυμμένη με κουρτίνα όπου τα μέλη του νοικοκυριού μπορούν να εκτελέσουν τη συμβολική ζωή, όπου μπορούν να πάρουν τους νέους όρκους τους ή να κάνουν το διαλογισμό τους. Εμείς δεν το έχουμε αυτό· δεν έχουμε τέτοια γωνιά. Έχουμε το δωμάτιό μας, βέβαια – αλλά υπάρχει ένα τηλέφωνο που μπορεί να μας καλέσει οποιαδήποτε στιγμή κι εμείς πρέπει να είμαστε έτοιμοι. Δεν έχουμε χρόνο, δεν έχουμε χώρο.

Δεν έχουμε συμβολική ζωή και έχουμε όλοι μεγάλη ανάγκη από μια συμβολική ζωή. Μόνο η συμβολική ζωή μπορεί να εκφράσει την ανάγκη της ψυχής – την καθημερινή ανάγκη της ψυχής, προσέξτε! Και επειδή οι άνθρωποι δεν έχουν κανένα τέτοιο πράγμα, δεν μπορούν ποτέ να ξεφύγουν από αυτόν τον μύλο – αυτή την απαίσια, τετριμμένη, ισοπεδωτική ζωή στην οποία «δεν έχουν τίποτα εκτός από»... Όλα είναι τετριμμένα, όλα είναι «τίποτα εκτός από» και αυτός είναι ο λόγος που οι άνθρωποι είναι νευρωτικοί. Απλά έχουν βαρεθεί το όλο πράγμα, έχουν βαρεθεί αυτή τη τετριμμένη ζωή και επομένως θέλουν αίσθηση. Θέλουν ακόμα και πόλεμο· όλοι τους θέλουν ένα πόλεμο· είναι όλοι χαρούμενοι όταν υπάρχει πόλεμος· λένε «Δόξα τω Θεώ, τώρα θα συμβεί κάτι – κάτι μεγαλύτερο από εμάς τους ίδιους!»

Αυτά τα πράγματα πηγαίνουν πολύ βαθιά και δεν είναι περίεργο ότι οι άνθρωποι γίνονται νευρωτικοί. Η ζωή είναι πολύ λογική· δεν υπάρχει συμβολική ύπαρξη στην οποία είμαι κάτι άλλο, στην οποία εκπληρώνω τον ρόλο μου, τον ρόλο μου ως ένας από τους ηθοποιούς του θείου δράματος της ζωής.»

[Από μία διάλεξη που έδωσε ο Carl Jung το 1939 στη Συντεχνία για την Ποιμαντική Ψυχολογία, στο Λονδίνο]

Ο Ουσούι – Σενσέι και το Ρέικι ή Μια επανεξέταση των όρων Ρέικι, Ρέιχο και Ρέικι Ρυόχο.

[Copyright © 2006 James Deacon, Master Level Reiki Healing Facilitator, <http://www.aetw.org>]

Ο Ουσούι-σενσέι {Στμ: Sensei : Δάσκαλος} δεν ανακάλυψε εκ νέου το 'Ρέικι' – ούτε δημιούργησε ή ανέπτυξε το 'Ρέικι'...

Αυτό που έκανε ο Ουσούι – σενσέι ήταν να δημιουργήσει / αναπτύξει ένα σύστημα πνευματικής πρακτικής – κύριος σκοπός της οποίας, όπως φαίνεται, ήταν να λειτουργήσει ως μέσον για το (σταδιακό) μοίρασμα με τους άλλους του πραγματικού, μεταμορφωτικού φαινομένου που ο ίδιος είχε εμπειραθεί κατά τη διάρκεια του, μυθικού τώρα, διαλογισμού του στο Κουράμα Γιάμα.

Όμως, δεν ονόμασε αυτή την πνευματική πρακτική 'Ρέικι'.

Χρειάζεται να θυμόμαστε ότι ο τρόπος που χρησιμοποιούμε τη λέξη 'Ρέικι' – για να προσδιορίσουμε το σύστημα που αναπτύχθηκε από τον Ουσούι-σενσέι - είναι μία πολύ σύγχρονη, δυτική, κακή εφαρμογή του όρου. Το ίδιο και ο τρόπος που χρησιμοποιούμε τη λέξη σαν ρήμα, δείχνοντας την πραγματική τέλεση μιας θεραπείας.

[Επίσης, η σύγχρονη κατανόηση του Ρέικι (δηλαδή του ίδιου του φαινομένου) ως 'ενέργεια' μπορεί να διαφέρει κάπως από την αντίληψη που είχε ο ίδιος ο Ουσούι-σενσέι.]

Τότε λοιπόν, αν η πνευματική πρακτική του Ουσούι-σενσέι δεν ονομάζονταν 'Ρέικι', πώς ονομάζονταν;

Λοιπόν, κάποιοι θα ήθελαν να πιστεύουμε ότι ονομάζονταν 'Ουσούι Τεάτε', άλλοι 'Ουσούι Ντο'.

Ωστόσο, η μόνη αξιόπιστη {Στμ: στο πρωτότυπο 'solid': συμπαγής, σταθερή} πηγή πληροφοροφόρησης που έχουμε [και χρησιμοποιώ τη λέξη 'συμπαγής' με μια πολύ κυριολεκτική έννοια- αναφέρομαι στην αναμνηστική πέτρα

που στέκεται δίπλα στον τάφο του Ουσούι-σενσέι], διαφωνεί και με τις δύο αυτές προτάσεις.

Ο τίτλος της επιγραφής στο μνημείο του Ουσούι αναφέρει με σαφήνεια τον Ουσούι-σενσέι ως ιδρυτή του 'Ρέιχο' {Στμ: Reiho}.

Τώρα, ενώ κάποιοι έχουν προσπαθήσει να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι το 'Ρέιχο' ήταν μία σύντμηση –μια συντομογραφία- της φράσης 'Ρέικι Ρυόχο', φαίνεται ότι αυτό είναι εντελώς λάθος.

Στην πραγματικότητα το 'Ρέιχο' αναφέρεται σε μια 'Πνευματική μέθοδο' – στην περίπτωση μας, την πνευματική μέθοδο του Ουσούι: Ουσούι Ρέιχο.

Ωστόσο η πνευματική πρακτική, αυτή η 'πνευματική μέθοδος' που αναπτύχθηκε από τον Ουσούι-σενσέι – είτε αποτελούσε μέρος της αρχικής πρόθεσης είτε όχι¹ - θεωρούνταν επίσης ότι αφύπνιζε στον άνθρωπο ισχυρές θεραπευτικές ιδιότητες.

Και αυτή η θεραπευτική πτυχή της πρακτικής (δηλαδή αυτό που αναφέρουμε κοινώς ως 'Ρέικι') αναγνωρίστηκε με το όνομα Ουσούι Ρέικι Ρυόχο.²

Ή η θεραπευτική μέθοδος 'Ρέικι' του Ουσούι.

Τότε, τι ακριβώς είναι το 'Ρέικι' (στο πλαίσιο αυτό);

Πολλοί δηλώνουν ακόμα, ανακριβώς, ότι το 'Ρέικι' μεταφράζεται ως «συμπαντική ενέργεια»³ – και θα πρέπει να αναφερθεί ότι η άλλη συνήθης μετάφραση: «Πνευματική ενέργεια», ενώ ίσως κινείται προς τη σωστή κατεύθυνση, φαίνεται επίσης να μην είναι απολύτως ορθή.

Υπάρχουν πολλές λέξεις στην Ιαπωνική που μπορούν να περιγραφθούν ως 'λέξεις-Κι' – σύνθετες λέξεις που σχηματίζονται προσθέτοντας το γνωστό 'κι' (όπως στο Ρέι-κι) στο τέλος μιας άλλης λέξης. Στα παραδείγματα περιλαμβάνονται λέξεις όπως: τζένκι, ίνκι και τένκι.

Δυστυχώς, αν επιχειρήσουμε να μεταφράσουμε τέτοιες σύνθετες λέξεις μεταφράζοντας απλά και συνδυάζοντας τα νοήματα των δύο ξεχωριστών αρχικών λέξεων, δεν θα έχουμε απαραίτητα και την ακριβή μετάφραση της ίδιας της σύνθετης λέξης.

Ας πάρουμε για παράδειγμα τη λέξη τένκι – από μόνο του το τεν υποδηλώνει τον ουρανό. Το κι βέβαια, μεταφράζεται συνήθως ως πνεύμα, ενέργεια (ή αίσθηση).

Έτσι το σύνθετο τένκι πιθανόν να σημαίνει:

«Ουράνιο Πνεύμα»;

Ή ίσως

«Ουράνια Ενέργεια» (ως αντίθετη της Γήινης Ενέργειας);

Στην πραγματικότητα, σημαίνει : Καιρός!

Παρόμοια, ο συνδυασμός του κυριολεκτικού νοήματος των δύο τμημάτων της σύνθετης λέξης 'Ρέικι' δεν μας δίνει στ' αλήθεια μια ακριβή κατανόηση αυτής καθεαυτής της σύνθετης λέξης.

Η συνέχεια της έρευνας θα μας έδειχνε ότι το Ρέικι –όπως χρησιμοποιείται ο όρος στο όνομα Ουσοϋί Ρέικι Ρυόχο- μεταφράζεται άμεσα απλά ως 'πνεύμα' ή 'πνευματικός'· έτσι το Ουσοϋί Ρέικι Ρυόχο μεταφράζεται πιο ξεκάθαρα ως : η πνευματική θεραπευτική μέθοδος του Ουσοϋί.

Σε ορισμένες περιπτώσεις, το σύμπλεγμα κάντζι που χρησιμοποιείται για να γραφτεί η λέξη Ρέικι μπορεί να υποδηλώνει κάτι σαν 'πνευματική ουσία' ή 'πνευματική επιρροή'.

Με τον τρόπο που χρησιμοποιείται το Ρέικι στο όνομα Ουσοϋί Ρέικι Ρυόχο, δεν υπάρχει απαραίτητα κάποια άμεση αναφορά στην

'ενέργεια' – σε αυτό το πλαίσιο, το συνθετικό 'κι' θα φαινόταν να αναφέρεται στη δυναμική – το *αποτέλεσμα* του πνεύματος σε δράση.

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, ο Ουσοϋί-σενσέι δεν ανακάλυψε εκ νέου, ούτε δημιούργησε ή ανέπτυξε κάτι που ονομάζεται 'Ρέικι'...

Ούτε ανακάλυψε εκ νέου ή δημιούργησε / ανέπτυξε το 'Ρέικι Ρυόχο'...

Ο όρος Ρέικι Ρυόχο, που σημαίνει απλά 'Πνευματική Θεραπεία (Μέθοδος)' χρησιμοποιείται προφανώς από πολύ κόσμο σε σχέση με τη δική τους ιδιαίτερη θεραπευτική πρακτική.

Για παράδειγμα, το 1919, ένας θεραπευτής ονόματι Μ. Καβακάμι {M.Kawakami} δημοσίευσε ένα βιβλίο με τον τίτλο: «Reiki Ryoho To Sono Koka (Η Πνευματική Θεραπεία και τα Αποτελέσματά της)» και ο Φούμιο Ογκάβα {Fumio Ogawa} μας λέει, ότι κάποιος κύριος Ντασέιντο Τανάκα {Daiseido Tanaka} ασκούσε επίσης τη δική του ιδιαίτερη μέθοδο 'Ρέικι Ρυόχο', προτού ο Ουσοϋί-σενσέι αναπτύξει τη δική του Πνευματική Θεραπευτική Μέθοδο.

Ο Ουσοϋί-σενσέι δεν επινόησε το 'Ρέικι Ρυόχο'. Αυτό που δημιούργησε στην πραγματικότητα ήταν το 'Ουσοϋί Ρέικι Ρυόχο'. Θα έλεγε κανείς ότι αυτό που δημιούργησε ονομάστηκε Ουσοϋί Ρέικι Ρυόχο, εξαιτίας της ανάγκης να υπάρξει διαφοροποίηση ανάμεσα σε αυτό και στο Ρέικι Ρυόχο όπως ασκούσαν από άλλους Πνευματικούς Θεραπευτές της εποχής.⁴

Προφανώς, υπήρχαν επίσης άλλοι θεραπευτές που αναφέρονταν στην πρακτική τους ως Σινρέι Ρυόχο {Shinrei Ryoho} και η έρευνα φαίνεται να δείχνει ότι οι όροι Ρέικι Ρυόχο και Σινρέι Ρυόχο είναι εναλλάξιμες εκφράσεις. – και οι δύο οι όροι Ρέικι και Σινρέι μεταφράζονται ως 'πνευματικός'.

Ο όρος Ρέικι επίσης εμφανίζεται στη φιλοσοφία της πνευματικής ομάδας Ουμότο Κϋο {Oomoto Kyo} (η οποία είχε ιδιαίτερη επιρροή στις αρχές του 20^{ου} αιώνα) – υποδηλώ-

νοντας όχι καθεαυτή την 'ενέργεια' αλλά περισσότερο το ενεργητικό-αποτέλεσμα της ενδότατης πτυχής του ανθρώπινου πνεύματος.

Το Ουμότο Κύο μιλάει για το ίτσιρэй {ichirei} ['ένα πνεύμα'] – εκείνον τον σπινθήρα του θείου που κατοικεί σε κάθε ζωντανό πράγμα της δημιουργίας.

Αυτό το ίτσιρэй (εδώ το 'ρέι', που υποδηλώνει το πνεύμα, είναι το ίδιο με αυτό του Ρέικι), αυτή η πνευματική ουσία, φαίνεται να εκδηλώνεται σε μεγαλύτερο βαθμό στις ανώτερες μορφές ζωής.

Ο θείος σπινθήρας, όπως γίνεται αντιληπτός στα ανθρώπινα όντα, αναφέρεται ως νάο χι {nao hi} – «πνευματική παρουσία» ή «πνεύμα άμεσο (από το Kami)».

Το Νάο χι είναι «...η απλούστερη, αγνότερη και ενδότατη πτυχή του ανθρώπινου πνεύματος, που ενσαρκώνει το υπέρτατο καλό και το απόλυτο κάλλος... Αυτό που μπορεί να σώσει το σώμα σου και την ψυχή σου...»

και το Ρέικι μπορεί να θεωρηθεί ως

«το εκδηλωμένο αποτέλεσμα του Νάο χι σε δράση».⁵

[Έχει επίσης ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι το ιδεόγραμμα κάντζι για το Νάο χι μπορεί να διαβαστεί επίσης ως τσόκου ρέι {choku rei} –χωρίς καθόλου να αλλάξει ή αν χάσει το νόημά του.]

Σημειώσεις:

[1] Στο «Reiki Ryoho Hikkei» (Σύντροφος/Οδηγός Θεραπείας), ο Ουσούι-σενσέι φέρεται να λέει ότι δεν είχε επιδοθεί στην αναζήτηση ειδικών δυνάμεων.

[2] Αυτός ο όρος χρησιμοποιείται στο Hikkei.

[3] Το όλο θέμα της αντίληψης του Ρέικι ως αναφορά στη «συμπαντική/ζωική ενέργεια» (δηλαδή στην ουσία ως μία ενέργεια έξω από τον εαυτό μας) φαίνεται να είναι στην πραγματικότητα πολύ σύγχρονη – μια Δυτική σύλληψη που εισήχθηκε στην Ιαπωνία κατά τη δεκαετία του 1980.

Στο ημερολόγιό της 10ης Δεκεμβρίου 1935, η Τακάτα-σενσέι έγραψε ότι το Ρέικι είναι:

«Ενέργεια μέσα στον εαυτό μας» - και επίσης ότι θα πρέπει «...να διαλογιζόμαστε ώστε να αφήσουμε την 'Ενέργεια' να βγει προς από μέσα». Αναφορικά με την 'Ενέργεια' είπε: «Βρίσκεται στο κάτω μέρος του στομάχου περίπου δύο ίντσες κάτω από τον αφαλό.»

Αυτό φαίνεται να είναι μια πολύ διαφορετική άποψη για το Ρέικι από αυτή που έχουν οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα...

[4] Και πάλι στο Hikkei, ο Ουσούι-σενσέι φέρεται να είπε ότι «δεν έλαβε τη μέθοδο από κανέναν άλλον»

[5] Συγκρίνεται το αυτό με το παρακάτω απόσπασμα του Hikkei: «Κάθε ζωντανό, αναπνέων ον κατέχει την πνευματική ικανότητα να θεραπεύει. Αυτό ισχύει για τα φυτά, τα ζώα, τα ψάρια και τα έντομα, αλλά είναι οι άνθρωποι – το αποκορύφωμα της δημιουργίας- που κατέχει τη μεγαλύτερη δύναμη. Η μέθοδός μας είναι μια πρακτική εκδήλωση αυτής της δύναμης.»

Η αρχική Usui Ρέικι Ryoho - και άλλα.

[Version 1.00 Copyright © 2011 James Deacon, Master Level Reiki Healing Facilitator,
<http://www.aetw.org>]

Τόσοι πολλοί και διαφορετικοί άνθρωποι έχουν τόσες πολλές πεποιθήσεις ως προς το τι συνεπάγεται Η αρχικό Usui Ρέικι Ryoho. Πιθανόν οι περισσότεροι από εμάς να γνωρίζουμε το ατέλειωτο φάσμα πνευματικών πρακτικών πνευματικής ανάπτυξης, τεχνικών αίσθησης της ενέργειας, ασκήσεων αναπνοής και οραματισμού, θεραπευτικών μεθόδων, κ.λπ, κ.λπ. οι οποίες, σύμφωνα με τη μια και την άλλη έγκυρη πηγή, υπήρξαν ζωτικά στοιχεία ΤΗΣ Αρχικής Usui Ρέικι Ryoho. Ωστόσο, θα ήθελα να προσφέρω μια άλλη αντίληψη (και ναι, μάλλον εξαρτάται από το ποια «Ιστορία του Ρέικι» δέχεστε). Μπορούμε ίσως να πούμε ότι η ΑΛΗΘΙΝΗ Αρχική Usui Ρέικι Ryoho δεν περιελάμβανε:

Ούτε Πιστοποιητικά

Ούτε Επίπεδα εκπαίδευσης

Ούτε «Θεραπευτικές Οδηγίες»

Ούτε Αρχές του Ρέικι

Ούτε Hatsurei ho

Ούτε Joshin Kokyu ho

Ούτε Byosen Reikan ho

Ούτε Reiji ho

Ούτε Nentatsu ho

Ούτε Θέσεις Χεριών

Ούτε Reiju

Ούτε Kotodama

Ούτε Σύμβολα

Ούτε Jumon κτλ....

Ότι μάλλον, περιελάμβανε απλά έναν αδύνατο, αναμαλλιασμένο, πεινασμένο άνθρωπο, καθισμένο στο χώμα στην πλαγιά ενός βουνού, με το σώμα του ίσως να κινείται ελαφρώς εμπρός - πίσω και τα χέρια του - που ακτινοβολούσαν από το δώρο του 'Ρέικι' που μόλις ξύπνησε - να σχηματίζουν ενστικτωδώς κουπά γύρω από ένα τραυματισμένο δάκτυλο, με εστιασμένο νου, να αναπνέει μέσω του πόνου μέχρι το αίμα να σταματήσει να ρέει και η πληγή, σαν από θαύμα, να αρχίσει να θεραπεύεται...

«ΙΑΠΩΝΙΚΟ» ΡΕΙΚΙ: Αγνότερο / Πλησιέστερο στην Πηγή από ότι το «Δυτικό» Ρέικι;

Νιώθω ότι είναι ενδιαφέρον το πώς αυτό που ονομάζουμε «Ιαπωνικό» Ρέικι θεωρείται ευρέως ως 'καθαρότερο' ή 'πιο κοντά στην πηγή' από το αποκαλούμενο «Δυτικό Ρέικι».

Όμως, αν ρίξουμε μια ματιά στις διάφορες πρωτογενείς «Ιαπωνικές» εκφράσεις αυτής της τέχνης όπως το Βόρτεξ Ρέικι, το Ρέιντο Ρέικι, το Τζεντάι Ρέικι Χο, το Κόμυο Ρέικι Καϊ, το Τζικιντεν Ρέικι, κ.τ.λ. - δεν μπορούμε παρά να δούμε ότι ενώ αρχικά προήλθαν από την ίδια πηγή, αυτά τα «Ιαπωνικά» στυλ - ακριβώς όπως συμβαίνει με το «Δυτικό Ρέικι»- έχουν, συν τω χρόνω, εξελιχθεί και αναπτυχθεί με διαφορετικούς τρόπους και υποβλήθηκαν συχνά σε διάφορες εξωτερικές επιρροές, σε διάφορες περιπτώσεις:

- υιοθετώντας πρακτικές από πηγές που δεν σχετίζονταν με το Ρέικι, αναπτύσσοντας διαφορετικές αντιλήψεις αναφορικά με τον πρωταρχικό βασικό σκοπό της πρακτικής του Ρέικι,
- τροποποιώντας τη μορφή των συμβόλων, εξελίσσοντας διάφορες εκδοχές

- των ονομάτων των συμβόλων ή/και του jumon,
- προσθέτοντας νέα σύμβολα, σε μερικές περιπτώσεις,
- αλλάζοντας το επίπεδο στο οποίο δίνονται τα σύμβολα,
- αναμιγνύοντας στοιχεία από διαφορετικά προϋπάρχοντα στυλ Ρέικι,
- εξελίσσοντας διάφορες εκδοχές της διαδικασίας συντονισμού ή rijū, σε μερικές περιπτώσεις έχοντας αρκετά διαφορετικές εκδοχές της διαδικασίας για διαφορετικούς σκοπούς,
- εξελίσσοντας διαφορετικές αντιλήψεις αναφορικά με το σκοπό και τη χρήση συγκεκριμένων συμβόλων,
- αλλάζοντας τον αριθμό των επιπέδων του εκπαιδευτικού πλαισίου, και επίσης το περιεχόμενο της εκπαίδευσης σε κάθε επίπεδο,
- τροποποιώντας τη μορφή της διδασκαλίας,

και η λίστα συνεχίζεται...

Τότε, τι είναι αυτό που προκαλεί τη φαινομενικά ευρεία τάση της Κοινότητας του Ρέικι να δέχεται περισσότερο τις αλλαγές και τις εξελίξεις που έλαβαν χώρα στο «Ιαπωνικό» Ρέικι, ενώ στυλιτεύει παρόμοιες αλλαγές και εξελίξεις που συνέβησαν στο «Δυτικό» Ρέικι; Θα μπορούσε να είναι απλά ότι έχει θαμπωθεί από τη διαφημιστική εκστρατεία...

«Μπορούν να σηκωθούν όρθιες παρακαλώ οι αληθινές διδασκαλίες Ρέικι του 'στυλ Χαγιάσι';»

[Copyright © 2011 James Deacon]

Αποτελεί κοινή διδασκαλία πολλών υποστηρικτών του «Ιαπωνικού στυλ» Ρέικι, ότι επειδή υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στο σύγχρονο Ιαπωνικό στυλ Ρέικι 'Τζίκιντεν' {Jikiden}

(που ιδρύθηκε από την κ. Τσιγιόκο Γιαμαγκούτσι {Chiyoeko Yamaguchi} και στο 'Οουσούι Σίκι Ρυόχο' {Usui Shiki Ryoho} στυλ του Ρέικι (όπως ασκήθηκε και διδάχτηκε από την Τακάτα-σενσέι για μια περίοδο μεγαλύτερη των 40 χρόνων) - η οποία είναι η Οουσούι Σίκι Ρυόχο που στην πραγματικότητα διδάχτηκε από τον Χαγιάσι-σενσέι {Hayashi-sensei: ο Chuhiro Hayashi ήταν sensei, δηλ. δάσκαλος} στα τέλη της δεκαετίας του 1930 - η Χαβάγιο Τακάτα {Hawayo Takata} θα πρέπει να έχει κάνει αλλαγές στο σύστημα.

Φυσικά αυτό δεν είναι πέρα από τα όρια του πιθανού.

Αλλά δεν είναι η *μόνη* πιθανότητα.

Και ναι, ένα - δύο άτομα έχουν επισημάνει το γεγονός ότι ο Χαγιάσι-σενσέι προφανώς ονόμασε τον οργανισμό του «Hayashi Reiki Kenkyukai (Εταιρεία Έρευνας Ρέικι Χαγιάσι) και προτείνουν ότι ίσως οι διαφορές οφείλονται ουσιαστικά στον ίδιο τον Χαγιάσι-σενσέι - ότι, ως μέρος των ερευνών του, το τι και το πώς δίδασκε, εξελίχθηκε με το χρόνο σε νέες μορφές.

Ναι, άλλοι έχουν προτείνει ότι η Χαβάγιο Τακάτα δεν έλαβε τη 'σωστή' εκπαίδευση επειδή ήταν μία Nisei (ένα άτομο με Γιαπωνέζικο αίμα αλλά γεννημένο στο εξωτερικό - και ως εκ τούτου, κάποιοι δεν τη θεωρούσαν καθαρή Γιαπωνέζα).

Ωστόσο μέχρι σήμερα, λίγοι φαίνεται ότι ήταν πρόθυμοι να λάβουν υπόψη την πιθανότητα να είναι οι διδασκαλίες του Τζίκιντεν και όχι του Οουσούι Σίκι Ρυόχο αυτές που έχουν αποκλίνει πραγματικά από όσα δίδαξε ο Χαγιάσι-σενσέι στα τέλη της δεκαετίας του 1930. Νιώθω ότι είναι σημαντικό να θυμηθούμε ότι η Χαβάγιο Τακάτα του Οουσούι Σίκι Ρυόχο διδάχτηκε το Ρέικι πριν από την κ. Τσιγιόκο Γιαμαγκούτσι του Τζίκιντεν. Στην πραγματικότητα, όταν η Τσιγιόκο Γιαμαγκούτσι βρισκόταν στην πρώτη τάξη του Ρέικι, η Χαβάγιο Τακάτα ήταν ήδη πλήρως εκπαιδευμένη και πιστοποιημένη 'Μάστερ' και ασκούσε ήδη το Ρέικι για περίπου 2,5 χρόνια.

Επίσης, αντίθετα από την κατάρτιση της κ. Γιαμαγκούτσι, η κατάρτιση της Χαβάγιο Τακά-

τα με τον Χαγιάσι-σενσέι πήρε τη μορφή μιας εκτεταμένης μαθητείας, πλήρους απασχόλησης.

Το 1935, η Χαβάγιο Τακάτα ταξίδεψε στην Ιαπωνία για να ενημερώσει τους γονείς της για το θάνατο μίας από τις αδελφές της στη Χαβάη (φέρνοντας επίσης τις στάχτες του δικού της νεκρού συζύγου για να ενταφιαστούν στο Κυότο).

Αφού για αρκετούς μήνες λάμβανε καθημερινές θεραπείες Ρέικι στο ιατρείο του Χαγιάσι, θεραπεύτηκε από έναν αριθμό σοβαρών προβλημάτων υγείας –κάτι που από μόνο του θα της είχε προσφέρει μια πολύ βαθιά σύνδεση με το Ρέικι. Κατόπιν, με πολύ μεγάλη προσπάθεια, κατάφερε να πείσει τον Χαγιάσι-σενσέι να τη δεχτεί ως μαθήτριά.

Έχοντας περάσει από την τετραήμερη εισαγωγική κατάρτιση και τις μυήσεις του 1^{ου} Επιπέδου, η Χαβάγιο Τακάτα είχε το προνόμιο να της προσφερθεί μαθητεία και πρακτική άσκηση διάρκειας ενός έτους.

Εργάστηκε δίπλα στον Χαγιάσι-σενσέι, στη γυναίκα του Τσίε, και σε ένα μικρό αριθμό άλλων επίλεκτων μαθητών στο ιατρείο του Χαγιάσι τα πρωινά, και έβγαине για 'επισκέψεις κατ' οίκον' (μερικές φορές συνοδευόμενη από τον Χαγιάσι-σενσέι, άλλες φορές μόνη) τα απογεύματα. Αυτή ήταν η καθημερινή ρουτίνα αυτών των μαθητών: μάθαιναν από τον Χαγιάσι-σενσέι, ο ένας από τον άλλον και από την άμεση εμπειρία της θεραπείας των πολλών και ποικίλων καταστάσεων που οδηγούσαν τους ανθρώπους στο ιατρείο.

Αυτό το διάστημα, όχι μόνο είχε εργαστεί σε καθημερινή βάση με τον δάσκαλό της αλλά μετά από μερικούς μήνες είχε την τιμή να την καλωσορίσουν στο σπίτι του Χαγιάσι. Για έναν μαθητή, το να προσκληθεί να ζήσει με αυτόν τον τρόπο με τον δάσκαλο, ως μέλος της οικογένειάς του, είναι κάτι που έχει ιδιαίτερη σημασία – ειδικά για τους Ιάπωνες της «παλιάς σχολής» (ένα ακριβές γεγονός που φαίνεται είτε να έχει διαφύγει είτε να έχει πολύ βολικά παραβλεφθεί από εκείνους που επιδιώκουν να προωθήσουν την «ανωτερότητα» διαφόρων «Ιαπωνικών» στυλ Ρέικι, ακολουθώντας τη γενεαλογία τους προς πίσω

μέσω του Χαγιάσι-σενσέι) και θα το δούμε στη συνέχεια.

Με τον καιρό, επετράπη στη Χαβάγιο Τακάτα να περάσει από την κατάρτιση και τις μυήσεις που συνιστούσαν την είσοδο στο 2^ο επίπεδο και όταν έγινε αυτό, συνέχισε στην επόμενη φάση της μαθητείας της.

Αρκετούς μήνες αργότερα, πριν από την επιστροφή της στη Χαβάη το 1937, τόσο αυτή όσο και η σύζυγος του Χαγιάσι-σενσέι, Τσίε, έλαβαν τη μύση του επιπέδου Master.

Αργότερα τον ίδιο χρόνο, ο Χαγιάσι-σενσέι ταξίδεψε στη Χαβάη, όπου συνόδευσε τη Χαβάγιο Τακάτα σε μία περιοδεία ομιλιών με σκοπό την προώθηση της τέχνης της Ρέικι Ryoho.

Μόλις πριν επιστρέψει στην Ιαπωνία στα τέλη του Φεβρουαρίου 1938, ο Χαγιάσι-σενσέι υπέγραψε ένα Πιστοποιητικό 'ενώπιον Συμβολαιογράφου' επιβεβαιώνοντας τη θέση της Τακάτα-σενσέι ως Ρέικι Master.

Και, αντίθετα από κάποιους μετέπειτα ισχυρισμούς ότι η Τακάτα-σενσέι, λόγω του ότι ήταν γυναίκα και Nisei (ένα άτομο Γιαπωνέζικου αίματος αλλά γεννημένη στο εξωτερικό – και ως εκ τούτου δεν θεωρούνταν καθαρή Γιαπωνέζα) δεν είχε λάβει πλήρη εκπαίδευση – το συμβολαιογραφικό πιστοποιητικό αναγνωρίζει επίσης ξεκάθαρα ότι η Τακάτα-σενσέι ήταν «μία από τους δεκατρείς πλήρως καταρτισμένους ως Masters του επαγγέλματος».

Μόνο μετά από όλο αυτό, κατά την επιστροφή του Χαγιάσι-σενσέι στην Ιαπωνία, λέγεται ότι ταξίδεψε στο Ντάισότζι, στα βόρεια της Ιαπωνίας, για να δώσει το σύντομο εκπαιδευτικό σεμινάριο με το οποίο ξεκίνησε το ταξίδι της με το Ρέικι η Τσιγιόκο Γιαμαγκούτσι.

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, η Χαβάγιο Τακάτα είχε γίνει ευπρόσδεκτη στο σπίτι του Χαγιάσι. Τώρα, για τα «δυτικά» μυαλά, λίγη σημασία έχει αυτό το γεγονός (εκτός ίσως από τη φευγαλέα σκέψη ότι οι Χαγιάσι είχαν την ευγένεια να της δώσουν ένα μέρος για να μείνει). Και, παρόμοια, ακόμα και όταν η ίδια μίλησε για την υποδοχή της στο σπίτι του Χα-

γιάσι, όταν εξιστορούσε πληροφορίες για αυτή την περίοδο της ζωής της, εκτός από το να εκφράζει την ευγνωμοσύνη της για τους Χαγιάσι, η ίδια η Χαβάγιο Τακάτα δεν κόμπαζε γι' αυτό - ακόμα και αν στην Ιαπωνική κουλτούρα, το να προσκληθεί ένας μαθητής να ζήσει ως μέλος της οικογένειας του δασκάλου του (άσχετα από τη φύση του αντικειμένου που σπούδαζε), θεωρούνταν από παλιά εξαιρετικά σημαντικό.

Είναι μεγάλη τιμή - κάτι που παραχωρείται συνήθως σε μαθητές που εμφανίζουν υψηλά επίπεδα δυναμικού.

Το να προσκληθούν να ζήσουν με τον δάσκαλό τους με αυτόν τον τρόπο, σημαίνει να γίνουν Ουτσι-ντέσι (Uchi-deshi). Ένας Ουτσι-ντέσι (που σημαίνει κυριολεκτικά 'εσωτερικός μαθητευόμενος') είναι ένας εσωτερικός μαθητής που λαμβάνει ιδιαίτερη εκπαίδευση - συχνά με την εστίαση στο να γίνει ο διάδοχος του δασκάλου του. Ένας Ουτσι-ντέσι έχει πολύ μεγαλύτερο βαθμό επαφής με τον δάσκαλό του απ' ό,τι είναι δυνατό για τους άλλους μαθητές.

Παραδοσιακά, ο δάσκαλος πρόσφερε την ευκαιρία να γίνουν Ουτσι-ντέσι μόνο στους μαθητές που θεωρούσε ότι είναι πολύ αφοσιωμένοι στην εξέλιξή τους πάνω στη συγκεκριμένη τέχνη.

Έχει ειπωθεί ότι η ζωή ως Ουτσι-ντέσι μπορεί να είναι δύσκολη (για παράδειγμα, ο Ουτσι-ντέσι πρέπει συχνά να ανέχεται τη βιαιότητα άλλων μαθητών που ζηλεύουν τη θέση του*), όμως η ζωή ως Ουτσι-ντέσι μπορεί να έχει επίσης πολλές ανταμοιβές, καθώς πιστεύεται ότι μόνο μέσω της καθημερινής συναναστροφής με τον δάσκαλό του, μπορεί ο μαθητής να φτάσει πραγματικά πέρα από τα τεχνικά θέματα της τέχνης και να μάθει τη βαθύτερη ουσία της. (Έτσι, ο όρος Ουτσι-ντέσι μπορεί επίσης να κατανοηθεί με την έννοια του «μαθητή της εσωτερικής διδασκαλίας»).

Και έτσι, η Χαβάγιο Τακάτα είχε γίνει Ουτσι-ντέσι με κάθε τρόπο και με κάθε έννοια:

- Όχι μόνο εργαζόμενη μέρα με την ημέρα στην κλινική μαζί με τον Χαγί-

άσι-σενσέι και με άλλους επίλεκτους μαθητές, αλλά επίσης ζώντας στο σπίτι του Χαγιάσι, 'αναπνέοντας τον ίδιο αέρα', σε μια σχεδόν διαρκή επαφή με τον δάσκαλό της: παρακολουθώντας πώς ζούσε τη ζωή του, πώς αντιμετώπιζε τις διάφορες καταστάσεις, πώς αλληλεπιδρούσε με τους άλλους.

- αντιμετωπίζοντας αμέτρητες περιπτώσεις που της έδιναν την ευκαιρία της μάθησης: ένα σχόλιο εδώ, μια ερώτηση εκεί, μια ώθηση για να βρει τη δική της απάντηση σε ένα πρόβλημα ή θεραπευτικό ζήτημα, μια απλή συνομιλία -το περιεχόμενο φαινομενικά ασήμαντο εκείνη τη στιγμή- που η αληθινή σημασία και αξία της θα κατανοούνταν ίσως μήνες ή και χρόνια αργότερα.
- ίσως δεχόμενη την πρόκληση να δει κάποιες καταστάσεις με μια νέα προοπτική - συχνά μαθαίνοντας μέσω της 'ώσμωσης', μια σταδιακή, συχνά ασυνείδητη διαδικασία αφομοίωσης ή απορρόφησης.

Σε ένα βαθμό, σχεδόν κάθε πτυχή της ζωής της θα είχε γίνει μέρος της διδασκαλίας.

Σε μία από τις σημειώσεις της στο ημερολόγιό της (Μάιος 1936) η Τακάτα-σενσέι γράφει:

«Αυτό που ήταν εξαιρετικά ευχάριστο ήταν ότι ο κύριος Χαγιάσι έκανε την παραχώρηση να μου απονεμίσει τα μυστικά του Σίνπι Ντεν (Shinpi Den)..." (δηλαδή του τρίτου Βαθμού).

Όμως, προφανώς, Χαβάγιο Τακάτα δεν ξεκίνησε την κατάρτισή της στο επίπεδο Μάστερ πριν από το 1937.

Έτσι είναι πολύ ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε ότι η Τακάτα-σενσέι το αναφέρει αυτό το 1936. Θα έμοιαζε να σημαίνει ότι, ακόμα και εκείνη την ημέρα, ο Χαγιάσι-σενσέι είχε ήδη αποφασίσει ότι η Χαβάγιο Τακάτα είχε τον σωστό ηθικό χαρακτήρα και εμφάνιζε την απαραίτητη κατανόηση, την ικανότητα και τις δεξιότητες ενός μαθητή που ήταν προ-

ορισμένος να μυηθεί και να εκπαιδευτεί ως Μάστερ.

[Πρέπει να θυμηθούμε ότι εκείνη την εποχή (αντίθετα από σήμερα) η μύηση και η εκπαίδευση στο επίπεδο του Μάστερ δεν προσφέρονταν αυτόματα σε κάθε μαθητή 2^{ου} επιπέδου.]

Έτσι, για να ανακεφαλαιώσουμε, αφού η Χαβάγιο Τακάτα πέρασε πρώτα αρκετούς μήνες εντατικής θεραπείας στο ιατρείο του Χαγιάσι:

- αγωνίστηκε σκληρά για να πείσει τον Χαγιάσι-σενσέι να τη δεχτεί ως μαθήτρια, αποδεικνύοντας την αποφασιστικότητά της και την αφοσίωσή της στην τέχνη που την είχε θεραπεύσει.
- της προσφέρθηκε εσωτερική μαθητεία / πρακτική άσκηση στο ιατρείο του Χαγιάσι, μαζί με άλλους επίλεκτους μαθητές.
- έγινε uchi deshi (‘εσωτερική μαθητευόμενη’)
- Έλαβε πλήρη πιστοποίηση Μάστερ απευθείας από τον Χαγιάσι-σενσέι.
- Και μόνο όταν είχε ζήσει, εκπαιδευτεί και εργαστεί χέρι – χέρι με τον δάσκαλό της για δύο χρόνια περίπου στην Ιαπωνία, της έκανε την τιμή ο δάσκαλός της να έρθει στη Χαβάη, όπου οι δυο τους ταξίδεψαν κάνοντας ομιλίες και επιδείξεις.
- Επίσης, είχε την εμπιστοσύνη του Χαγιάσι-σενσέι ότι ήταν άξια να γίνει η μοναδική αντιπρόσωπος του Ρέικι στις ΗΠΑ.

Από την άλλη πλευρά, η κυρία Γιαμαγκούτσι:

- Προφανώς έμαθε τα επίπεδα 1 και 2 από τον Χαγιάσι-σενσέι μέσα σε λίγες ημέρες, όταν αυτός επισκέφτηκε την πόλη της.
- Δεν της προσφέρθηκε εσωτερική διδασκαλία και πρακτική άσκηση εργαζόμενη υπό την επίβλεψη του Χαγιάσι-σενσέι.
- Δεν εργάστηκε σε καθημερινή βάση στο ιατρείο του Χαγιάσι.

- Δεν προσκλήθηκε από τον Χαγιάσι να ζήσει στο σπίτι του ως εσωτερική μαθήτρια.

- Δεν προσκλήθηκε να λάβει το βαθμό του Μάστερ απευθείας από τον Χαγιάσι-σενσέι.

- Και προφανώς μόνο αργότερα έμαθε να εκτελεί ρέιτζου (reiju) από τον θείο της Βασαμπούρο Σουγκάνο (Wasaburo Sugano), ο οποίος, όπως μας έχει ειπωθεί, είχε εκπαιδευτεί ως Μάστερ από τον Χαγιάσι-σενσέι...

Έτσι λοιπόν, νιώθω ότι πρέπει να θέσω το εξής ερώτημα:

«Οουσούι Σίκι Ρυόχο ή Τζίκιντεν – Χαβάγιο Τακάτα ή Τσιγιόκο Γιαμαγκούτσι - βασισμένα ξεκάθαρα στη φύση, την ποιότητα και το βάθος της εκπαίδευσης που έλαβαν αυτές οι δύο γυναίκες απευθείας από τον Χαγιάσι-σενσέι, ποιο από τα δύο συλ θα αντανakλούσε πιο πιστά το σύστημα της Ρέικι Ρυόχο όπως διδάχτηκε από τον Χαγιάσι-σενσέι;»

Ύστερα πάλι, μήπως ο Χαγιάσι-σενσέι τροποποίησε το σύστημα του Ρέικι κάποια στιγμή μετά από την εκπαίδευση της Χαβάγιο Τακάτα, της συζύγου του Τσίε και πολλών άλλων μαθητών;

Ή ίσως ένιωσε την ανάγκη να διδάξει διαφορετικά πράγματα στους «εξωτερικούς μαθητές» (τόσο στο Τόκυο όσο και σε άλλες περιοχές της χώρας) από αυτά που δίδασκε στους μαθητές του στην κλινική; Ίσως ένιωσε, ακόμα, ότι το να συμπεριλάβει κάποιες επιπρόσθετες τεχνικές και πρακτικές θα τον βοηθούσε να συμπληρώσει την κατάρτιση εκείνων των μαθητών στους οποίους δεν μπορούσε να παρέχει μεγαλύτερη, καθημερινή, προσωπική, εις βάθος κατάρτιση;

Ή ίσως ήταν η κυρία Τσιγιόκο Γιαμαγκούτσι που με τον καιρό μετέβαλε αυτό που είχε διδαχτεί ώστε να ταιριάζει στις προσωπικές της προτιμήσεις; Για παράδειγμα, θα μπορούσαμε ίσως να βρούμε επιρροές στη διδασκαλία της προερχόμενες από τις επαφές της με μία από τις ομάδες που ασκούσαν μία εκδοχή της διδασκαλίας του Τζορέι {Johrei} του Μοκίτσι Οκάντα {Mokichi Okada};

Αντίθετα από τη Χαβάγιο Τακάτα που ήταν επαγγελματικά ενεργή πρακτικός του Ρέικι (και δασκάλα**) σε όλη της τη ζωή, η κ. Γιαμαγκούτσι εμφανίζεται να έχει ξεκινήσει να εργάζεται με το Ρέικι σε επαγγελματικό επίπεδο μόνο στα 1990.

Θα μπορούσε ίσως να είχε ξεχάσει πράγματα ή απλά να μην θυμόταν καλά μερικές λεπτομέρειες της *σύντομης* κατάρτισης που είχε λάβει από τον Χαγιάσι-σενσέι;

Ή ίσως οι διαφορές ανάμεσα σε αυτό που δίδασκε η Τσιγιόκο Γιαμαγκούτσι και αυτό που είχε μάθει η Χαβάγιο Τακάτα να οφείλονταν, τουλάχιστον εν μέρει, στην επιρροή του θείου της Τσιγιόκο, Βασαμπόρο Σουγκάνο – με τον οποίο είχε προφανώς μεγαλύτερη επαφή απ' ό,τι με τον Χαγιάσι-σενσέι;

Και ναι, φυσικά και είναι πιθανόν η Χαβάγιο Τακάτα να έκανε επίσης κάποιες αλλαγές στον τρόπο με τον οποίο δίδασκε και ασκούσε το Ρέικι, συν τω χρόνω.

Ωστόσο νιώθω ότι ο λόγος για τις διαφορές ανάμεσα στις διδασκαλίες του Τζικιντεν Ρέικι και της Ουσουί Ρέικι Ρυόχο δεν είναι τόσο 'σαφείς' όσο θα ήθελαν να πιστεύουμε οι υποστηρικτές του 'Ιαπωνικού στυλ' Ρέικι.

* και θα πρέπει να φανταστεί κανείς ότι αυτό θα μπορούσε να είναι ακόμα πιο δύσκολο αν ο Ουτσι-ντέσι ήταν γυναίκα και ταυτόχρονα Νισέι (ένα άτομο με Γιαπωνέζικο αίμα αλλά γεννημένο στο εξωτερικό – που κάποιοι το θεωρούσαν, κατά συνέπεια, μη καθαρό Ιάπωνα).

** αντίθετα από αυτό που επαναλαμβάνεται συχνά σε πολλά βιβλία και ιστοσελίδες, η Τακάτα-σενσέι δεν ξεκίνησε να διδάσκει Ρέικι τη δεκαετία του 1970. Είναι αλήθεια ότι ο πρώτος Ρέικι Master μυήθηκε στα μέσα της δεκαετίας του 1970, ωστόσο γνωρίζουμε ότι είχε μυήσει αρκετούς μαθητές (συμπεριλαμβανομένης της αδελφής της και τουλάχιστον μιας γειτόνισσας) ενώ ζούσε ο Χαγιάσι –sensei.

Σχετικά με την πηγή της 'ενέργειας' Ρέικι....

Όταν τη ρωτούσαν τι σημαίνει το 'Ρέικι', η Τακάτα-σενσέι συχνά έδινε μια πολύ απλουστευμένη απάντηση, πάνω στη γραμμή: Ρέι σημαίνει 'Συμπαντική' και Κι σημαίνει 'Ενέργεια'.

Ωστόσο, όταν προσπαθούσε να μεταδώσει μια βαθύτερη κατανόηση του Ρέικι στους μαθητές της, η Τακάτα-σενσέι αναφέρονταν στο Ρέικι ως:

«...μία συμπαντική δύναμη από το Μεγάλο Θεϊκό Πνεύμα»

Αλλού το περιέγραφε ως:

«...μία κοσμική ενέργεια για τη θεραπεία των ασθενών...»

και ακόμα πιο συγκεκριμένα, ως:

«Δύναμη Θεού»

«Δεν συνδέεται με οποιαδήποτε ορατή υλική ύπαρξη», είπε,

«είναι μια αόρατη πνευματική δύναμη που ακτινοβολεί δόνηση και ανυψώνει τον άνθρωπο στην αρμονία. Αυτή η δύναμη είναι ακατανόητη για τον άνθρωπο, όμως ζωντανή ύπαρξη λαμβάνει τις ευλογίες της...».

Τώρα, φαίνεται ότι ακούγοντας την Τακάτα-σενσέι να μιλά για το Ρέικι ως μία «...συμπαντική δύναμη από το Μεγάλο Θεϊκό Πνεύμα» και «...μία κοσμική ενέργεια...», πολλοί από τους μαθητές της θεώρησαν ότι αυτό σήμαινε ότι το Ρέικι –ως μία 'ενέργεια'– ήταν κάτι έξω από τον εαυτό τους: κάτι 'εκεί έξω' - πέρα από εμάς.

Κάτι που 'διαυλίζουμε' από 'εκεί έξω', παρά κάτι που βγαίνει από *μέσα μας*.

Και αυτή είναι η αντίληψη που αυτοί οι μαθητές πέρασαν στους δικούς τους μαθητές. Ωστόσο, η ιδέα του Ρέικι ως κάτι *εξωτερικό* είναι ίσως ένα μόνο μέρος της αλήθειας...

Σε μια εγγραφή του ημερολογίου της στις 10 Δεκεμβρίου 1935, η Τακάτα-σενσέι έγραψε ότι το Ρέικι είναι:

«...Ενέργεια μέσα στον εαυτό μας»

και επίσης ότι πρέπει

«...να διαλογιζόμαστε ώστε να αφήνουμε την 'Ενέργεια' να βγαίνει από μέσα.»

Αναφορικά με την «Ενέργεια» είπε:

«βρίσκεται στο κάτω μέρος του στομάχου, περίπου 2 ίντσες κάτω από τον αφαλό».

Μαθαίνοντάς το αυτό, πολλοί βιάστηκαν να φτάσουν στο συμπέρασμα ότι το Ρέικι πρέπει επομένως να είναι μία έκφραση της δικής μας, ενυπάρχουσας, εγγενούς, 'αυτοδημιουργούμενης' ή 'προσωπικής' ενέργειας. Όμως, απλά επειδή η 'ενέργεια' θεωρείται να βγαίνει από μέσα, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι είναι 'προσωπική ενέργεια'.

Σκεφτείτε για παράδειγμα, το φαινόμενο της Θεραπείας Τζορέι {Johrei ή Jyorei}: ο 'ιδρυτής', Μοκίτσι Οκάντα πίστευε ότι είχε λάβει την εξαγνιστική, θεραπευτική δύναμη Τζορέι

από την μποντισάτβα Κάννον. Σύμφωνα με τον Οκάντα (γνωστό στους οπαδούς του ως 'Meishu Sama'), η Κάννον τοποθέτησε μία σφαίρα ή μπάλα χρυσού φωτός πάνω στο χάρα του,* και ήταν από αυτή την ακτινοβόλα πηγή μέσα στην κοιλιά του που προήλθε η δύναμη του Τζορέι.

Από το: «Οι Αρχές του Τζιορέι»:

«Η θεμελιώδης πηγή της ενέργειας του φωτός της Μπάλας θα βρεθεί στον πνευματικό κόσμο. Η Σφαίρα της Κάννον, διαρκώς και απεριόριστα αναπληρώνει τη δύναμή της με ακτίνες Θεϊκού Φωτός που κατευθύνονται σε μένα.» -Meishusama

Έτσι, ενώ το θεραπευτικό φως του Τζορέι προήλθε μέσα από το χάρα του Οκάντα (από ένα σημείο που μπορεί να περιγραφτεί ως «στο κάτω μέρος του στομάχου περίπου δύο ίντσες κάτω από τον αφαλό»), ο ίδιος ο Οκάντα δεν ήταν η απόλυτη πηγή αυτού του φωτός.

* Λέγεται συχνά ότι η μύηση του Ρέικι καταλήγει στο «φύτεμα του σπόρου του φωτός» μέσα στον μαθητή (αν και η μύηση δεν συμπεριλαμβάνει απαραίτητα κάποιο σχετικό οραματισμό ή πρόθεση)...

Σεξουαλική Μαγεία και Αντικειμενικότητα

Από τη Μαντίνεια.

Στο προηγούμενο τεύχος μιλήσαμε για την έννοια της αντικειμενικότητας και για το πώς το Ένα (ως Σύμπαν ή ως άνθρωπος) χωρίζεται σε δύο για να πραγματώσει, δηλαδή να δώσει αντικειμενική υπόσταση, στον εαυτό του. Εδώ, θα αναφερθούμε στην αλληλεπίδραση αυτών των δύο Θείων όψεων σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο, όπως καθρεφτίζεται στη φυσιολογία του ανθρώπινου σώματος και θα δούμε πώς συνδέεται ο συμβολισμός της γενετήσιας πράξης με την ατραπό της Επιστροφής, στην πρακτική που αποκαλείται 'σεξουαλική μαγεία'.

Το θέμα της σεξουαλικής μαγείας είναι, βέβαια, πολύ μεγάλο για να αναλυθεί στα πλαίσια ενός άρθρου. Έτσι, θα πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτή η παρουσίαση είναι εισαγωγική και αποσπασματική, και έχει σαν σκοπό να δώσει έμφαση σε ορισμένα μόνο ουσιώδη σημεία που θα βοηθήσουν τον ενδιαφερόμενο στην περαιτέρω μελέτη του.

Για χάρη της σαφήνειας και με σκοπό να διευκολυνθεί η κατανόηση του αναγνώστη, παραθέτουμε εδώ ένα σύντομο γλωσσάρι με τους ορισμούς των βασικότερων όρων που χρησιμοποιούνται στο κείμενο:

Σεξουαλικότητα: «το σύνολο των φαινομένων που αναφέρονται στο σεξουαλικό [γενετήσιο] ένστικτο και την ικανοποίησή του.»[1]

Μαγεία: «είναι η Επιστήμη και η Τέχνη του να προκαλείς να συμβεί μια αλλαγή σύμφωνα με το Θέλημά σου. (Επεξήγηση: Είναι το θέλημά μου να ενημερώσω τον κόσμο για ορισμένα γεγονότα που γνωρίζω. Παίρνω, επομένως, τα «μαγικά όπλα», πένα, μελάνι και χαρτί, γράφω «επωδούς» -τις προτάσεις- στη «μαγική γλώσσα», δηλαδή αυτή που είναι κατανοητή από τους ανθρώπους που θέλω να διδάξω. Καλώ «πνεύματα» όπως τυπογράφους, εκδότες, βιβλιοπώλες και ούτω καθεξής, και τους υποχρεώνω να μεταφέρουν το μήνυμά μου στους ανθρώπους. Η σύνθεση και η κατανομή είναι, ως εκ τούτου, μια πράξη ΜΑΓΕΙΑΣ με την οποία προκαλώ την πραγματοποίηση αλλαγών σύμφωνα με το θέλημά μου.)....

Κάθε σκόπιμη πράξη είναι μία μαγική πράξη.....»[2]

Σεξουαλική μαγεία: «είναι η χρήση της σεξουαλικότητας του ατόμου με πρόθεση – κυριολεκτικά «Αγάπη υπό το Θέλημα»- για να προκληθεί μια αλλαγή. Αυτό σημαίνει πολλά περισσότερα από το να κραδαίνεις ράβδους, ραβδάκια, κύπελλα και ρόδα. Η αγαμία, ως συνειδητή απόφαση κάποιου να μην είναι σεξουαλικά ενεργός μπορεί να αποτελεί εξίσου μια πράξη σεξουαλικής μαγείας όπως κάθε τελετουργική πράξη συνουσίας ή αυνανισμού.»[3]

Τελετουργική μαγεία: «ένας κλάδος μαγείας που αναφέρεται επίσης ως 'υψηλή μαγεία' και ως 'πολυμαθής μαγεία'. Είναι ένας γενικός όρος που χρησιμοποιείται στα πλαίσια του Ερμητισμού ή Δυτικού Εσωτερισμού για να συμπεριλάβει ένα ευρύ φάσμα μεγάλων, περίτεχνων και περίπλοκων τελετών μαγείας. Ονομάζεται έτσι επειδή η εργασία της περιλαμβάνει την τελετουργία αλλά και πολλά απαραίτητα εργαλεία για την υποβοήθηση το έργου του πρακτικού. Διαδόθηκε από το Ερμητικό Τάγμα της Χρυσής Αυγής και αντλεί από σχολές φιλοσοφικής και αποκρυφιστικής σκέψης όπως η Ερμητική Καμπάλα, η Ενωχική ανή μαγεία, το Θέλημα και η μαγεία διάφορων γρηγοριών.»[4]

«Υπάρχει ένας μοναδικός πρωτεύων ορισμός για το αντικείμενο κάθε μαγικής Τελετουργίας. Αυτός είναι η ένωση του Μικρόκοσμου με τον Μακρόκοσμο.... ή, στη γλώσσα του Μυστικισμού, η ένωση με τον Θεό.....

Όλες οι άλλες μαγικές Τελετουργίες είναι ειδικές περιπτώσεις αυτής της γενικής αρχής και η μόνη δικαιολογία για να τις κάνει κανείς είναι ότι μερικές φορές συμβαίνει ένα συγκεκριμένο τμήμα του μικρόκοσμου να είναι τόσο αδύναμο, που η ατέλεια των προσμίξεων θα κατέστρεφε τον Μακρόκοσμο του οποίου αποτελεί εικόνα, Είδωλο ή Αντανάκλαση. Για παράδειγμα, ο Θεός είναι υπεράνω του φύλου και επομένως ούτε ο άντρας ούτε η γυναίκα, ως τέτοιοι, θα μπορούσαν να καταλάβουν πλήρως, και πολύ λιγότερο να αντιπροσωπεύσουν, τον Θεό. Επομένως, εναπόκειται στον άντρα μάγο να καλλιεργήσει εκείνες τις θηλυκές αρετές στις οποίες παρουσιάζει έλλειψη, και φυσικά το έργο αυτό θα πρέπει να επιτευχθεί χωρίς να αλλοιώσει τον ανδρισμό του. Κατόπιν, θα είναι

αποδεκτό αυτός ο μάγος να επικαλεστεί την Ίσιδα και να ταυτιστεί μαζί της. Αν αποτύχει να το κάνει αυτό, η σύλληψη του Σύμπαντος από μέρους του όταν επιτύχει το Σαμάντι θα στερείται από την ιδέα της μητρότητας. Το αποτέλεσμα θα είναι ο μεταφυσικός και – συνεπακόλουθα – ο ηθικός περιορισμός της Θρησκείας που θα ιδρύσει. Ο Ιουδαϊσμός και ο Ισλαμισμός αποτελούν χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της αποτυχίας.»[5]

Μύηση: «εκ του «μυέω, ... (μύω)... μυώ, εισάγω, τινά εις τα μυστήρια, κατηχώ... 2) γενικά, διδάσκω, παιδεύω, κατηχώ.» [6]

Μυστήριο: «...μυστήριο, μυστική ιεροτελεστία / ...τα μυστήρια = θρησκευτικά ιεροτελεστία, εκ των οποίων περιφημότεραι ήταν αι εν Ελευσίνη τελούμεναι προς τιμήν της Δήμητρος, τα “Ελευσίνια Μυστήρια”..... 2) παν μυστήριο, παν απόκρυφον πράγμα / μυστική ιστορία ή μυστικόν σύστημα.»[6]

Επιστήμη: «α. η ορθολογική και μεθοδική έρευνα του επιστητού και το σύνολο των συστηματοποιημένων γνώσεων που προέρχονται από αυτή...»[1]

Νόηση: «η ικανότητα του νου να επεξεργάζεται το υλικό που του παρέχουν οι αισθήσεις και να διαμορφώνει τις έννοιες, τους συλλογισμούς και τις κρίσεις.»[1]

Σύμβολο: «αντικείμενο, έμψυχο ον ή αισθητό σημείο, που λόγω της μορφής ή της φύσης του συνδέεται συνειρμικά με μια αφηρημένη συνήθη. έννοια, π.χ. ιδέα, ιδιότητα, κατάσταση κτλ., και με το οποίο παριστάνουμε αυτή την έννοια...»[1]

Αρχέτυπο: «1. Αυτό που χρησιμεύει ως υπόδειγμα, ως πρότυπο.....3. (ψυχ.) σύνολο αναμνήσεων που είναι εγκαθιδρυμένες στη δομή του εγκεφάλου ως πανάρχαιες και στοιχειώδεις εικόνες και που αντανakλούν ιστορικές συλλογικές εμπειρίες του ανθρώπου.»[1]

«[τα αρχέτυπα είναι] «παγκόσμια, αρχαϊκά μοτίβα και εικόνες που προέρχονται από το συλλογικό ασυνείδητο και αποτελούν ψυχικές αντιστοιχίες του ενστίκτου. Είναι αυτόνομες και κρυμμένες μορφές που μεταμορφώνονται όταν εισέλθουν στη συνειδητότητα και λάβουν συγκεκριμένη έκφραση από τα άτομα και την κουλτούρα τους. Όντας ασυνείδητη, η ύπαρξη των αρχετύπων μπορεί μόνο να συναχθεί έμμεσα από την εξέταση της συμπεριφοράς, των εικόνων, της τέχνης, των μύθων, των θρησκειών ή των ονείρων. Είναι κληρονομικά δυναμικά που πραγματώνονται

όταν εισέλθουν στην συνειδητότητα ως εικόνες ή εκδηλωθούν στη συμπεριφορά κατά τη διάδραση με τον έξω κόσμο.....

Τα Αρχέτυπα είναι περιεχόμενα του συλλογικού ασυνείδητου. Τα τυπικά αρχέτυπα περιλαμβάνουν την περσόνα, τη σκιά, την άνιμα, τον άνιμου, τη μεγάλη μητέρα, τον σοφό γέροντα, τον ήρωα και τον εαυτό.....

Τα Αρχέτυπα αναπαριστούν μοτίβα συμπεριφοράς και αντίληψης. Τα Αρχέτυπα είναι κοινά θέματα που πηγάζουν από το συλλογικό ασυνείδητο. Εμφανίζονται σε συμβολική μορφή στους μύθους και τα όνειρα. Ζουν βαθιά μέσα σας και έχουν μια ασυνείδητη επιρροή πάνω στη συμπεριφορά και τη στάση σας.»[7]

αιτιατό σώμα/πεδίο: «αυτό το «σώμα», που δεν είναι σώμα ούτε αντικειμενικά ούτε υποκειμενικά, αλλά Μπούντι (Πνευματική Ψυχή),..... Η Μπούντι μόνη της δε θα μπορούσε να ονομαστεί «Αιτιατό Σώμα», αλλά αποβαίνει τέτοια μόνο ενούμενη με το Μάνας [Νου], την ενσαρκούμενη Οντότητα ή Εγώ.» [8]

«Η Εγωική εκδήλωση παράγεται στην εξατομίκευση. Το αιτιατό σώμα είναι αυτό το περίβλημα της νοητικής ουσίας που σχηματίζεται κατά τη στιγμή της εξατομίκευσης από την επαφή των δύο πυρών. Η δύναμη ή ενέργεια που ξεχύνεται από τα ανώτερα πεδία (η αναπνοή της Μονάδας, αν σας ενδιαφέρει να την πούμε έτσι) παράγει ένα κενό, ή κάτι ανάλογο με μια φυσαλίδα στο κοίλον, και το περίβλημα του αιτιατού σώματος – ο αδιαπέραστος δακτύλιος της κεντρικής Ζωής έχει σχηματιστεί. Μέσα σε αυτό το περίβλημα βρίσκονται τρία άτομα, που έχουν οριστεί ως νοητική μονάδα, μόνιμο αστρικό άτομο και μόνιμο φυσικό άτομο· ανταποκρίνονται ατομικά στην έβδομη αρχή του καθενός από τα τρία πρόσωπα της μικροκοσμικής τριάδας, μιας αντανάκλασης (στους τρεις κόσμους του μικρόκοσμου) των τριών Προσώπων της λογικής Τριάδας. Η Έ.Π. Μπλαβάτσκι υπαινίσσεται αυτή τη σύνδεση με τον λόγο όταν λέει ότι ο ορατός ήλιος είναι η έβδομη αρχή της όψης του Μπράχμα, το φυσικό μόνιμο άτομο του Λόγου.»[9]

Απάθεια: α-πάθεια, δηλ. χωρίς πάθος. Στη Στωική φιλοσοφία αναφέρεται σε μια κατάσταση του νου όπου κάποιος δεν ενοχλείται από τα πάθη. Σύμφωνα με τους Στωικούς, η απάθεια ήταν μια ποιότητα που χαρακτήριζε τους σοφούς.[4][6]

Λίμπιντο: Ο Sigmund Freud προσδιόρισε η λίμπιντο ως ενέργεια, θεωρημένη ως ποσοτικό μέγεθος.... εκείνων των ενστίκτων που έχουν να κάνουν με όλα όσα μπορούν να συμπεριληφθούν κάτω από τον τίτλο 'αγάπη'.....

Σύμφωνα με τον Ελβετό Ψυχίατρο Carl Gustav Jung, η λίμπιντο ορίζεται ως ψυχική ενέργεια. Η διττότητα (αντίθεση) που δημιουργεί την ενέργεια (ή λίμπιντο) της ψυχής, η οποία όπως ισχυρίζεται ο Jung εκφράζεται μόνο μέσω συμβόλων: «Είναι η ενέργεια που εκδηλώνεται στη διαδικασία της ζωής και γίνεται αντιληπτή υποκειμενικά ως αγώνας και επιθυμία.[4]

Τι είναι ουσιαστικά η σεξουαλική μαγεία:

Η σεξουαλική μαγεία είναι μια μυστική επιστήμη που συνδυάζει τη νόηση, το συμβολισμό και τη μαγική πράξη, με σκοπό να φέρει τον μυσούμενο στον κραδασμό που είναι κατάλληλος για την είσοδό του στα εσωτερικά πεδία που βρίσκονται πέρα από το αιτιατό.

Ο ορισμός αυτός είναι μάλλον σύγχρονος και δεν σχετίζεται τόσο με τις ερμηνείες που έχουν δοθεί σε παλαιότερες εποχές, στις περισσότερες περιπτώσεις όμως, ο στόχος παραμένει ο ίδιος.

Η σεξουαλική μαγεία διαπιστώνει το έρεισμα, τη βάση δηλαδή πάνω στην οποία μπορεί να στηριχθεί το οικοδόμημα της περαιτέρω συνεργασίας των θείων όψεων με την ανθρωπινή και σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί μία πρακτική που θα αποφέρει ιδιοτελή οφέλη στο γήινο πεδίο (αφού άλλωστε δεν εστιάζεται σε αυτό).

Το καθεστώς τρόμου που δημιουργείται από διάφορα δόγματα εναντίον της σεξουαλικής μαγείας, προέρχεται κατά κύριο λόγο από το γεγονός, ότι η έννοια της σεξουαλικής πράξης έχει συνδεθεί με την έννοια της αμαρτίας -χωρίς όμως να είναι φανερό το γιατί- και με απώτερο σκοπό την αποστέρηση του ατόμου από την κύρια πηγή της Ύπαρξής του.

Από την άλλη πλευρά, λόγω της θυμαπάτης που συνδέεται με τη σεξουαλικότητα εν γένει, είναι εξαιρετικά σημαντικό ο μελετητής να έχει επιτύχει πρώτα ένα βαθμό απάθειας που θα τον βοηθήσει να διατηρήσει μια απροκατάληπτη και πλήρως αποστασιοποιημένη στάση στην έρευνά του.

Η αναφορά στη σεξουαλικότητα εδώ υποδηλώνει τη γενετήσια ορμή και διάθεση, όπως γίνεται σαφής κατά τη σεξουαλική πράξη. Συγκεκριμένα, αναφέρεται στην έκφραση αυτής της γενετήσιας ορμής που είναι ιδιαίτερη και μοναδική για κάθε άνθρωπο, όσο και αν περιορίζεται από τα ταμπού της εκάστοτε εποχής. Όμως, ενώ ο όρος αυτός ίσως αρκεί για να περιγράψει τον τρόπο έκφρασης της γενετήσιας ορμής του ατόμου στο φυσικό πεδίο, δεν επαρκεί όταν ζητήσουμε να δούμε την ανάλογη έκφραση στα εσωτερικά πεδία. Και αυτό συμβαίνει διότι η εσωτερική πραγματικότητα των πεδίων στα οποία αναφερόμαστε, βρίσκεται πέρα από τη συνήθη νόηση και άρα είναι αδύνατο να συλληφθεί και να διατυπωθεί με ακρίβεια στα πλαίσια του γήινου τρόπου αντίληψης. Αυτός άλλωστε είναι ο λόγος για τον οποίο τόσοι αποκρυφιστές στο παρελθόν προτίμησαν το όχημα της αλληγορίας για να μιλήσουν γι' αυτή τη μεγάλη αλήθεια: όταν πρόκειται για πεδία ύπαρξης τόσο απομακρυσμένα δονητικά από τον τρόπο της τρισδιάστατης αντίληψης, η φαντασία είναι, ίσως, το πιο σημαντικό και ικανό εργαλείο σύλληψης του υπερβατικού νοήματος.

Ας δούμε τώρα πώς θα μπορέσουμε να αναλύσουμε τη θέση που διατυπώσαμε παραπάνω:

Η εκηβόλος Φαντασία

Η Φαντασία είναι το εργαλείο της Νόησης που έχει τη δυνατότητα να υπερβαίνει τους εγγενείς περιορισμούς της τελευταίας και να γίνεται δέκτης των εντυπώσεων που προκαλεί η κίνηση της ενέργειας στα ανώτερα πεδία. Αυτό συμβολίζεται από την ταχύτητα με την οποία ο δίσκος του δισκοβόλου εκσφενδονίζεται από το χέρι του, υπερβαίνοντας, όταν ελευθερωθεί, την κεντρομόλο δύναμη που τον περιορίζει. Τα εργαλεία της Νόησης είναι πολλά, όμως στη Φαντασία βρίσκεται η δύναμη προσέγγισης των ύψιστων δονήσεων - αρκεί αυτή να μην δεσμεύεται από το κράτημα, τις προτιμήσεις, της προσωπικότητας. Δεν μπορούμε λοιπόν να τονίσουμε αρκετά το πόσο σημαντικό είναι να βρίσκεται κανείς σε επαφή με την ικανότητα της Φαντασίας και να είναι σε θέση να αποκωδικοποιεί όσα συλλαμβάνει, σε πολλαπλά επίπεδα.

Ένα άλλο στοιχείο της αλήθειας που συλλαμβάνεται με τη Φαντασία είναι η διαθεσιμότητά της προς μετάλλαξη και τροποποίηση. Αυτό που συλλαμβάνει η Φαντασία δεν φέρει, τουλάχιστον αρχικά, το κύρος μιας αποδεδειγμέ-

νης θεωρίας. Αντίθετα, μοιάζει με την φλόγα που τρεμοσβήνει, αβέβαιη και η ίδια για την ύπαρξή της. Διαπιστώνει κανείς ότι η αμφιβολία που συνοδεύει τη φανταστική σύλληψη δεν αφορά το πόσο πραγματική είναι στο φυσικό πεδίο (αφού το υποκείμενο αναγνωρίζει ότι αυτή δεν υπάρχει εξωτερικά), αλλά περισσότερο αφορά την αβεβαιότητα της καταλληλότητάς της, δηλαδή αν θα πρέπει να γίνει αποδεκτή (έστω πειραματικά) και να ενταχθεί στο γενικότερο πλαίσιο σκέψης του ατόμου.

Το ερώτημα που προκύπτει φυσικά από τα παραπάνω είναι: «Μπορεί η αλήθεια να υποκειται σε μεταβολές και τροποποιήσεις; Μπορεί ποτέ η αλήθεια να είναι αβέβαιη για τον εαυτό της;» Και όμως, όσο και αν αυτό εξακολουθεί να ξενίζει κάποιους, στο επίπεδο όπου η αντίληψη δεν περιορίζεται από την πλάνη των φυσικών αισθήσεων τα πάντα είναι αληθινά, η αλήθεια που συλλαμβάνεται με τη Φαντασία δεν είναι παρά μία εισήγηση της εν δυνάμει πραγματικότητας και μένει στο υποκείμενο να επιλέξει αν θέλει αληθινά να τη δει να υλοποιείται στο παρόν χωροχρονικό πλαίσιο του.

Έτσι, η σύλληψη της Φαντασίας είναι μία εισήγηση υλοποίησης μέρους του ακόμα ανεκδήλωτου δυναμικού, κάτι που συνδέεται άρρηκτα με την έννοια της δημιουργίας.

Η Σεξουαλική Μαγεία ως Μυητική επιστήμη

Αν λάβουμε υπόψη ότι η σεξουαλική πράξη συνδέεται με τον μέγιστο βαθμό έκφρασης της ικανότητας της δημιουργίας στο φυσικό πεδίο, δηλαδή τη σύλληψη και τη γέννηση, γίνεται εύκολα κατανοητή η συμβολική της έννοια σε ό,τι αφορά την αντίστοιχη έκφραση της δημιουργικότητας στα εσωτερικά πεδία. Αυτό όμως που δεν γίνεται αντιληπτό με την πρώτη ματιά, είναι η μυητική χροιά της συμβολικής σεξουαλικής πράξης, καθώς επίσης και το γεγονός ότι αποτελεί από μόνη της έναν σημαντικό πυρήνα κοινωνικοποίησης.

Ας τα δούμε ένα – ένα, ξεχωριστά:

Η σεξουαλική πράξη ως τελετουργικό στοιχείο:

Στην τελετουργική μαγεία, η θέληση για την επίτευξη του σκοπού, εκφράζεται μέσα από τη χρήση συγκεκριμένων αντικειμένων, ενσυνειδητών κινήσεων και λόγου. Μια αναλογία αυτής της σύνθεσης βρίσκουμε σε κάθε

απόλυτα συνειδητή πράξη που κάνουμε στην καθημερινή μας ζωή, μόνο που στην τελετουργική μαγεία οι πράξεις είναι συμβολικές, έχουν χαρακτήρα αναπαράστασης, γίνονται σε κατάσταση διαλογισμού και χαρακτηρίζονται από ρυθμό - θα μπορούσαμε να δούμε ένα τελετουργικό τυπικό ως ένα 'διαλογισμό εν κινήσει' ή ως μία 'διαλογιστική χορογραφία'.

Η τελετουργική σεξουαλική μαγεία στην οποία αναφερόμαστε εδώ είναι επίσης συμβολική αν και, όπως κάθε τι άλλο, μπορεί δυνητικά να πάρει τόσες μορφές όσοι και οι βαθμοί ψυχικής ωριμότητας και κατανόησης του ατόμου: σε κάποιες εσωτερικές σχολές και πρακτικές εμπλέκει την πραγματική συνένωση στο φυσικό πεδίο και αποβλέπει στη χρήση της κινούμενης σεξουαλικής ενέργειας με σκοπό την πνευματική εξέλιξη του ατόμου, σε άλλες έχει κατώτερες βλέψεις, σε άλλες πάλι μπορεί να έχει εντελώς συμβολικό χαρακτήρα και ο εσωτερικός σκοπός να εξυπηρετείται από τη χρήση ανάλογων συμβολισμών. Επίσης, αφορά ποικίλες εκφράσεις της σεξουαλικότητας του ανθρώπου, ενώ κάθε μία από αυτές τις εκφράσεις συνδέεται συμβολικά με συγκεκριμένα εσωτερικά πεδία και επιγνώσεις.

Η πρακτική αυτή έχει τις ρίζες της βαθιά στο χρόνο και μπορεί να βρεθεί στις Ανατολικές παραδόσεις της Τάντρα καθώς και σε αποκρυφιστικές διδασκαλίες της Δύσης όπως αυτές του Paschal Beverly Randolph, της Ida Craddock, του Aleister Crowley και του Ordo Templi Orientis, καθώς και των Arnold Krumm-Heller και Samael Aun Weor.

Οι συμβολισμοί που χρησιμοποιούνται στη σεξουαλική μαγεία, ανάγονται στις αντιστοιχίες του Καμπαλιστικού Δέντρου της Ζωής, όπως έχουν διαμορφωθεί στη δυτική αποκρυφιστική παράδοση.

Στην περίπτωση μας, εστιάζομαστε στη συμβολική σεξουαλική μαγεία, δηλαδή τη χρήση του σεξουαλικού συμβολισμού ως στοιχείου ενεργοποίησης εσωτερικών διεργασιών που αποβλέπουν στην εξισορρόπηση και σύνθεση των πολλαπλών πτυχών του Εαυτού.

Η γενετήσια πράξη ως πυρήνας κοινωνικοποίησης:

Αν ο βασικός πυρήνας της κοινωνίας είναι η οικογένεια, τότε η γενετήσια πράξη είναι η βασικότερη πράξη κοινωνικότητας. Το γεγονός ότι ορισμένα δόγματα θεωρούν τη σεξου-

αλικότητα ως θέμα-ταμπού και την επενδύουν με ένα σύνολο περιοριστικών αρχών /εντολών, σχετίζεται με την ανάγκη ελέγχου και κυριαρχίας πάνω στη μάζα των 'πιστών' τους, αφού με τον τρόπο αυτό ελέγχουν, ουσιαστικά, την ίδια την κοινωνική δομή.

Ακόμα και σήμερα, δεκαετίες μετά την επανάσταση του '60, το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού του πλανήτη καταδυναστεύεται (σε συνειδητό ή υποσυνειδητό επίπεδο) από ανάλογους μηχανισμούς. Ωστόσο, δεν μπορεί να θεωρείται ελεύθερος ένας άνθρωπος (και κατ' επέκταση μια κοινωνία) και δεν μπορεί να ριζώσει κανενός είδους «επανάσταση συνειδητότητας» αν οι άνθρωποι δεν μπορέσουν να σταθούν με ειλικρίνεια και χωρίς κανενός είδους και βαθμού προκατάληψη και ιδιοτέλεια μπροστά στο πιο απλό γεγονός της ζωής, αυτό της σεξουαλικής τους φύσης και δύναμης.

Θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανείς γιατί θεωρείται σημαντικό αυτό το χαρακτηριστικό της σεξουαλικής φύσης του ανθρώπου στην κατανόηση της σεξουαλικής μαγείας. Η εξήγηση είναι, ότι το ίδιο χαρακτηριστικό που ευθύνεται για τη δημιουργία του βασικού κοινωνικού πυρήνα στο εξωτερικό φυσικό πεδίο, μέσω της συμβολικής/τελετουργικής μαγείας οδηγεί στη δημιουργία του εσωτερικού πυρήνα συνειδητότητας του ατόμου και στη διεύρυνση και ισχυροποίησή του μέσω της σύνθεσης των πολλαπλών πτυχών του Εγώ.

Η σεξουαλική μαγεία ως μυητική επιστήμη:

Η σεξουαλική μαγεία στη συμβολική / τελετουργική της μορφή μπορεί να θεωρηθεί επιστήμη, επειδή βασίζεται σε μια γνώση που είναι οργανωμένη πάνω σε ένα σύστημα αντιστοιχιών και επειδή η συνθετική λειτουργία της μπορεί να επιβεβαιωθεί με ανάλογη παρατήρηση και (κυρίως ψυχαναλυτική) έρευνα.

Επίσης, την αποκαλούμε 'μυητική', επειδή εισάγει το άτομο στα υπερβατικά μυστήρια της Ύπαρξης. Για κάθε κατανόηση που κερδίζεται από την ένωση ενός ζεύγους αντιθέτων, ανοίγει μία πύλη σε μια αντίστοιχη εσωτερική διάσταση/πραγματικότητα.

Η σεξουαλική μαγεία αναφέρεται σε μία φυσική πράξη που μέσω της συμβολικής ανάλυσης έχει βρεθεί να εποπτεύει πολύ σημαντικές πτυχές της ανθρώπινης πνευματικότητας και ψυχικής ωριμότητας και, κατά συνέπεια,

χρησιμοποιείται ως 'κλειδί' των δημιουργικών δυνάμεων, με τον ίδιο τρόπο που η συμβολική τελετουργική μαγική πράξη της βρώσης και της πόσης χρησιμοποιείται ως 'κλειδί' της κοινωνίας και της ταύτισης (π.χ. στο τελετουργικό μυστήριο της 'θείας ευχαριστίας').

Όμως, παρόλο που και οι δύο πράξεις συμβολίζουν την ένωση/κοινωνία, μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι, ενώ η βρώση και η πόση αφορούν στην οικειοποίηση της δύναμης του Ιερού «Άλλου» (σε ένα επίπεδο επίγνωσης που θα μπορούσαμε να αντιστοιχίσουμε στο 1^ο -παθητικό, στοματικό- αναπτυξιακό στάδιο κατά Freud), η σεξουαλική πράξη αφορά στην αναγνώριση και ανάληψη της δημιουργικής δύναμης του ίδιου του ατόμου, του Ιερού «Εαυτού», και ο «Άλλος» αναδεικνύεται σε συν-δημιουργό αυτής της αναγνώρισης και σε ισότιμο παράγοντα της νέας σύνθεσης (υποδηλώνοντας, αντίστοιχα, την άφιξη στην ωριμότητα του 5^{ου}, γεννητικού, σταδίου).

Έτσι, αυτή η μαγική πρακτική αναφέρεται κατά κύριο λόγο στη διαλεκτική του Πνεύματος, στην εξισορρόπηση των αντιθέτων και στην εξ' αυτών σύνθεση μιας νέας πραγματικότητας, η οποία γεννιέται στα εσωτερικά πεδία ως «Ιερό Παιδί», «Εσωτερικό Παιδί» ή «Νέα Συνειδητότητα», για να πάρει το δρόμο της υλοποίησης στο γήινο πεδίο μέσω της κατάλληλης δράσης.

Κάθε ζεύγος αντιθέτων, σε οποιαδήποτε βαθμίδα της κλίμακας αντιστοιχιών και αν βρίσκεται, μπορεί μέσω της εξισορρόπησης και της ένωσης να δώσει ως καρπό μια νέα δημιουργία, που δεν θα είναι απλά το άθροισμα των γονεϊκών παραγόντων αλλά θα φέρει επιπλέον την προστιθέμενη αξία της Σύνθεσης (ακριβώς όπως ένα φυσικό παιδί δεν είναι μοναχά το άθροισμα των γονιδίων του πατέρα του και της μητέρας του αλλά μία ολοκληρωμένη οντότητα με μοναδική ταυτότητα και με τη δυνατότητα να συνεχίσει τη δημιουργική διαδικασία). Αυτό, στην περίπτωση της εσωτερικής πνευματικής εργασίας, έχει ως αποτέλεσμα την αναγνώριση και σύνθεση των όψεων του εαυτού που παρέμεναν επί μακρόν ασύνδετες από το κεντρικό, συνειδητό σύνολο προκαλώντας, όπως θα ήταν αναμενόμενο, διαφόρου βαθμού διαταραχές.

Αν και παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον η μελέτη του παραπάνω συμβολισμού σε σχέση με τα επίπεδα ωρίμανσης της ψυχικής δομής του ανθρώπου, και της περαιτέρω χρήσης της συμβολικής τελετουργικής μαγείας για σκοπούς θεραπείας και εξισορρόπησης, μια τέτοια

ανάλυση θα ξεπερνούσε τα πλαίσια αυτού του άρθρου. Γι' αυτό το λόγο θα αρκεστούμε, για την ώρα, στη δήλωση ότι η συμβολική τελετουργική μαγεία αποτελεί μια βαθιά προσωπική και ομαδική ψυχαναλυτική και ψυχοθεραπευτική εργασία/μύηση στα μυστήρια του Εαυτού.

Η σεξουαλική μαγεία ως μύηση εισόδου στα πεδία πέραν του αιτιατού

Ας προσπαθήσουμε τώρα να εξετάσουμε την έννοια της πλήρως συνειδητής και γνήσια ηθελημένης χρήσης της συμβολικής / εσωτερικής σεξουαλικής πράξης με σκοπό την επικοινωνία με τις υπερβατικές όψεις του Εαυτού πέραν του αιτιατού.

Ο εαυτός που αντιλαμβανόμαστε είναι ένα τμήμα της συλλογικής Μορφής της Εκδήλωσης, η οποία περιλαμβάνει όχι μόνο κάθε τρισδιάστατη μορφή αλλά επίσης τις μορφές του συναισθηματικού και νοητικού πεδίου και γενικά κάθε διαμορφωμένη σκέψη, συνείδηση ή τρισδιάστατο αντικείμενο.

Οι ίδιες οι μορφές προέρχονται από το μορφογενετικό / αιτιατό πεδίο, που περιέχει τη ρίζα κάθε μορφής εν είδη αρχετύπου, έτσι ώστε κάθε αρχετυπική ρίζα να βλασταίνει και να δίνει καρπούς (μορφές) ανάλογους του ιδιαίτερου χαρακτήρα της. Το πεδίο αυτό αντικατοπτρίζεται θαυμάσια στη σεφίρα Μπινά / Κατανόηση, που είναι η ρίζα του Νερού στο Καμπαλιστικό Δέντρο της Ζωής, συνδέεται με τον περιοριστικό δακτύλιο του Κρόνου / Χρόνου και τη διαίσθηση, και συμβολίζεται από το κύπελλο, το γονί, τη Vesica Pisces, και άλλα αιδοϊκά σύμβολα. Η Μπινά είναι η σφαίρα της Μεγάλης Μητέρας της Ζωής όπως προσωποποιείται στις μορφές της Ίσιδας, της Νέφθυος, της Μπάμπαλον, της Μπαβάνι και όλων των εκφράσεων της Σάκτι, της Παρθένου Μαρίας, της Ρέας, της Κυβέλης, της Ήρας, της Αρτέμιδος, και άλλων.

Το αιτιατό πεδίο, που στο μικροκοσμικό επίπεδο αποκαλείται 'αιτιατό / καρμικό σώμα', είναι το πεδίο όπου εγγράφονται όλες οι εμπειρίες, οι πράξεις, οι σκέψεις και οι αναμνήσεις που αποκτάει η ψυχή μέσα από τις διάφορες υλικές ενσαρκώσεις της και οι οποίες τελικά αναπαράγονται μέσα από τις νέες μορφές που δημιουργεί. Ωστόσο, όπως είδαμε στο γλωσσάρι, το αιτιατό πεδίο/σώμα είναι επίσης το περίβλημα της νοητικής ουσίας και δημιουργείται κατά τη στιγμή της ένωσης της Buddhī, δηλ. της Πνευματικής Ψυ-

χής, με το Manas, τον νου, την ενσαρκούμενη Οντότητα ή Εγώ.

Η Buddhī όμως, η Πνευματική Ψυχή, συμβολίζεται από τη σεφίρα Χοχμά/Σοφία, τη ρίζα της Φωτιάς, που αφορά το Θείο Θέλημα. Σ' αυτή τη σφαίρα συναντάμε μορφές όπως ο Θεός Πατέρας, ο Άμουν, ο Θωθ, ο Ουρανός και σύμβολα φαλλικά όπως η ευθεία γραμμή, το yod του τετραγράμματος, ο φαλλός και το lingam. Η Buddhī είναι μια νουή, το άμορφο όχημα του Άτμαν, που με σκοπό να φωτίσει το Εγώ υψώνεται ως Φωτίζουσα Διάνοια από την Ανατολή του Χοχμά για να εισέλθει στη Δύση της Μπινά. Το Χοχμά είναι η εκδήλωση του Κεθέρ σε θετική δραστηριότητα, η ροή Κοσμικής Ενέργειας που γονιμοποιεί τη Μεγάλη Μητέρα, η άμορφη και αγνή ώθηση για δυναμική δημιουργία.

Παρατηρούμε λοιπόν ότι στα δύο παραπάνω πεδία/σεφίρθ έχουμε την πρωταρχική πόλωση, το αρχετυπικό Θετικό και Αρνητικό, Αρσενικό και Θηλυκό, Ενεργητικό και Παθητικό. Αυτοί οι πόλοι όμως δεν στέκουν ανεξάρτητοι και αποκομμένοι ο ένας από τον άλλον. Ο ένας προσδιορίζεται βάσει του άλλου και βρίσκονται σε συνεχή αλληλεπίδραση η οποία έχει σαν αποτέλεσμα τη διαρκή δημιουργία. Στο αρχετυπικό πεδίο των υπερκόσμιων πεδίων/σεφίρθ, τα οποία στέκονται πέρα από το χρόνο, η διαδικασία της διαφοροποίησης και της συνεύρεσης είναι διαρκής.

Αυτή η αρχετυπική διαδικασία είναι που εκφράζεται στο 'Βιβλίου του Νόμου' με τα λόγια «I.29. For I am divided for love's sake, for the chance of union.» (δηλ. «Γιατί είμαι διχασμένη για χάρη της αγάπης, για την ευκαιρία της ένωσης.»), και αυτή η αρχετυπική συμπεριφορά είναι επίσης που πρέπει να κατανοήσει η ενσαρκωμένη οντότητα, στο μονοπάτι της Επιστροφής. Το ίδιο αρχέτυπο εκφράζεται επίσης στην έννοια του «Μυστικού Γάμου» του Χριστού με την Εκκλησία, μόνο που αυτή η περίπτωση αντιστοιχεί μάλλον στη σχέση των σεφίρθ Τιφ'ερέθ και Μαλκούθ – άλλωστε, η συνθετική διαδικασία μπορεί και πρέπει να εφαρμοστεί τελικά ανάμεσα σε όλα τα ζεύγη αντιθέτων.

Το γεγονός ότι οι τρεις Ουράνιες, Υπερκόσμιες Σεφίρθ Κεθέρ, Χοχμά και Μπινά αντιπροσωπεύουν τον αρχετυπικό Μακρόκοσμο και οι υπόλοιπες επτά τον Μικρόκοσμο, μας βοηθά να κατανοήσουμε ακόμα καλύτερα την αναγκαιότητα της χρήσης του διαθέσιμου συμβολισμού, συμπεριλαμβανομένου αυτού που αναφέρεται στη γενετήσια ορμή και λειτουργία:

Θέλουμε να προσεγγίσουμε μία Υπερκόσμια Ευφυΐα (με άλλα λόγια, ένα υπερβατικό πεδίο του ευρύτερου Εαυτού μας) που είναι άμορφη και βρίσκεται έξω από το φυσικό πεδίο, σε μία διάσταση που δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή μέσω του φυσικού μηχανισμού μας (δηλαδή μέσω των φυσικών αισθήσεων, των αισθημάτων ή των σκέψεων). Σ' αυτά τα πλαίσια, η πλησιέστερη αντίληψη που μπορούμε να έχουμε (όχι για την ακριβή φύση αυτής της ευφυΐας αλλά για τις προθέσεις της), είναι μέσω των αρχετύπων που εκφράζονται μέσα από τις απειράριθμες μορφές της φυσικής ζωής και εμπειρίας.

Όμως η γλώσσα των αρχετύπων είναι συμβολική και αν θέλουμε να αλληλεπιδράσουμε συνειδητά με αυτή την υπερβατική όψη, χρειάζεται να όχι μόνο να αποκωδικοποιήσουμε αλλά και να μιλήσουμε τη γλώσσα των συμβόλων καθώς επίσης και να ενεργήσουμε συμβολικά προς αυτή την Υπερβατική Ευφυΐα μέσω της Εσωτερικής Διαλεκτικής, όπως διατυπώθηκε σε αδρές γραμμές στο προηγούμενο τεύχος της «Εντελέχειας», στο άρθρο «Η Αντικειμενική Συνειδητότητα».

Στο σημείο αυτό, αξίζει να θυμηθούμε δύο αρχέτυπα της Αναλυτικής Ψυχολογίας, αυτά της μύησης και της τελετουργίας.

- το αρχέτυπο της μύησης, αναφέρεται στη στιγμή (έναν κυρίως ψυχολογικό χρόνο) κατά την οποία το άτομο εισέρχεται στην ωριμότητα, αποκτά μια νέα αντίληψη για τη φύση των περιστάσεων και των προβλημάτων και κατανοεί ότι είναι δική του ευθύνη να προσπαθήσει να λύσει το δίλημμα. Τυπικά, ο ήρωας λαμβάνει μία κλήση, ένα μήνυμα ή σημάδι ότι θα πρέπει να κάνει κάποια θυσία και να αναλάβει την ευθύνη 'εμπλοκής' στο πρόβλημα. Συχνά αρνείται και αμφισβητεί την κλήση και τελικά, κατά τη Μύηση, αποδέχεται την ευθύνη (και άρα τη δύναμη που αυτή συνεπάγεται).
- Το αρχέτυπο της τελετουργίας, από την άλλη πλευρά, αναφέρεται σε μια οργανωμένη τελετουργία που συμπεριλαμβάνει τα επίτιμα μέλη μιας ορισμένης κοινωνίας και έναν Μυημένο. Η τελετή αυτή σηματοδοτεί την είσοδο στον κόσμο των ενήλικων και άρα την ανάληψη της ευθύνης του εαυτού.

Κατ' αναλογία, ο μουούμενος της σεξουαλικής μαγείας περνάει σε ένα νέο επίπεδο ωριμότητας. Έχοντας ολοκληρώσει την εικόνα του Υιού μέσα από τη σύνθεση των επιμέρους

όψεων του Εγώ, βρίσκεται στην ανάγκη να λύσει το οριστικά το δίλημμα/πρόβλημα, που στην περίπτωση μας φαίνεται να σχετίζεται με το αρχέτυπο της Πτώσης, όπως αυτό εκφράζεται στον αρχικό διαχωρισμό του Ενός σε δύο αντίθετους πόλους και, στη συνέχεια, του Ενός σε πολλά (με άλλα λόγια, στο διαχωρισμό του Ενός Ολοκληρωμένου Εαυτού στις απειράριθμες πτυχές του).

Το Παιδί έχει ενηλικιωθεί, έχει ωριμάσει, έχει αναλάβει την ευθύνη του εαυτού του και την ευθύνη των πράξεών του και αναζητά το δρόμο μέσα από τον οποίο θα επιφέρει την τελική λύση του δράματος της διπλότητας, κάτι που θα το καταστήσει ικανό να αναλάβει το Θρόνο ως διάδοχος Βασιλιάς. Αναζητά τον δρόμο που θα το οδηγήσει και πάλι από τον αδιαπέραστο δακτύλιο του Οράματος της Θλίψης της διάσπασης (Μπινά) προς το Όραμα του Θεού Πρόσωπο με Πρόσωπο του Χοχμά, μέσα από την εσωτερική εμπειρία της ένωσης του αρχέγονου δίπολου θηλυκού - αρσενικού και την μοναδική, αποκλειστική, αγαπητική σχέση των δύο που κινεί την ενέργεια της Ζωής.

Και η γέφυρα είναι ο Έρωτας.

Η σχέση του Πατέρα και της Μητέρας είναι αρχετυπική. Αν θυμηθούμε ότι τα αρχέτυπα είναι τα ψυχικά αντίστοιχα των ενστίκτων, καταλαβαίνουμε την ισχύ και την ένταση που συνεπάγονται, καθώς και την αδήριτη αναγκαιότητα της έκφρασης του ρεύματος που δημιουργεί η αλληλεπίδρασή τους. Έτσι, έχουμε δύο αρχετυπικές οντότητες αντίθετου χαρακτήρα, που θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι η ύψιστη αναλογία της Άνιμα και του Άνιμου. Βρίσκονται σε απόλυτη σύνδεση, δεν υπάρχει διαχωρισμός ή περιορισμός αλλά η ύπαρξη της μίας προσδιορίζει τη φύση της άλλης και η μία υπάρχει για να ικανοποιεί τα αιτήματα της ύπαρξης της άλλης.

Αν και είναι βέβηλο ακόμα και το να σκεφτεί κανείς αυτή τη λέξη ενόσω βρίσκεται στο υπερκόσμιο άβατο, η μόνη 'αμαρτία' (με την έννοια της αστοχίας) θα ήταν αυτή της άρνησης της ικανοποίησης των αιτημάτων της Θεϊκής Ύπαρξης (δηλαδή αυτού που στα κατώτερα επίπεδα γίνεται αντιληπτό ως Θείο Θέλημα), τα οποία ανάγονται σε ένα και κύριο αίτημα για Ζωή μέσα σε Αγάπη. Η Μεγάλη Μητέρα υπάρχει για να ικανοποιεί το Θέλημα του Πατέρα ενώ το Θέλημα του Πατέρα είναι η ικανοποίηση της Μεγάλης Μητέρας. Ταυτόχρονα, «Ο Πατέρας βλέπει τον εαυτό Του στη Μητέρα».

Το ρεύμα της Θείας Ζωής/Φωτός, που στα κατώτερα πεδία γίνεται αντιληπτό ως libido, ρέει ακατάπαυστα από τη Χοχμά/Πατέρα στη Μπινά/Μητέρα, γονιμοποιώντας τη με τους σπόρους του Θείου Σχεδίου, που θα γίνουν στη συνέχεια αντιληπτοί μέσω της νόησης με τη μορφή των Θείων Αρχετύπων (αν και στο σημείο εκείνο θα έχουν ήδη τροποποιηθεί σε ένα βαθμό από τις δυνάμεις του μορφογενετικού πεδίου).

Ο Μυημένος/Υιός μέσω της Εσωτερικής Διαλεκτικής, σε μια βαθύτατα εσωτερική συμβολική αναπαράσταση, ταυτίζεται διαδοχικά με το ρόλο της Μεγάλης Μητέρας και, στη συνέχεια, του Πατέρα, μετέχοντας στην αμοιβαία Ροή της Θείας Ζωής μέσα στην Αγάπη. Οι τρόποι συνειδήσεως μεταβάλλονται ανάλογα με την πολικότητα (ή την έλλειψή της) που αντιστοιχεί σε κάθε Θεία Όψη.

Σε ένα επόμενο στάδιο, ολοκληρώνοντας την έσχατη Σύνθεση, θα σταθεί σε ισορροπία πάνω από την έσχατη 'Γέφυρα' που ενώνει τον Μακρόκοσμο με τον Μικρόκοσμο, συνειδητοποιώντας ότι ο ίδιος, ως Υιός είναι ταυτόχρονα ο Πατέρας του και η Μητέρα του.

Και, καθώς θα έχει ολοκληρώσει το Μεγάλο Έργο, καθώς δηλαδή θα έχει εκφράσει το πιο περιεκτικό όλων των αρχετύπων, που συγκεντρώνει όλα τα άλλα αρχέτυπα, τα ισορροπεί και τα ενώνει στη διαδικασία της αυτοπραγμάτωσης, θα βρεθεί να κάθεται στο Θρόνο του Ενός Ολοκληρωμένου Εαυτού.

Βιβλιογραφία:

- [1] Λεξικό της Κοινής Νεοελληνικής του Ι.Μ. Τριανταφυλλίδη
- [2] *Magick in Theory and Practice, ch.1*, Aleister Crowley
- [3] *Love under Will: Sexuality, Magic & Liberation*, Phil Hine, *Chaos International magazine*, issue 4, 1988.
- [4] *English Wikipedia*
- [5] *Magick Book IV : Liber ABA Ch. 1 : The Principles of Ritual*
- [6] *Λεξικόν της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας* Ιωάν. Σταματάκου
- [7] *Theories of Personality*, Fiest J, Friest G, (2009), New York New York; McGraw-Hill
- [8] *Βίβλος Αποκρυφισμού*, Έ.Π. Μπλαβάτσκι
- [9] *Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός*, Αλίκη Μπέιλη

Αληθινό Θέλημα: Ένας ριζοσπαστικός αναπροσανατολισμός στο να γίνουμε αυτοί που είμαστε

- Μέρος II -

του *Frater IAO13**

Το Παράδοξο της Ανθρώπινης Ύπαρξης: Η Ταυτόχρονη Ανεξαρτησία και Αλληλεξάρ- τησή μας

Έχει ήδη αναφερθεί ότι υπάρχουν δύο βασικοί τρόποι ύπαρξης στον κόσμο: (1) το επιθυμώ, που χαρακτηρίζεται από τη στάση του «έχω» και (2) το θέλω, που χαρακτηρίζεται από τη στάση του «έχω». Το επιθυμώ και το έχω δεν είναι αυθεντικά και αποτελούν πηγή και αιτία της διαιώνισης της αδημονίας. Το Θέλω και το Είμαι είναι αυθεντικά και αποτελούν την πηγή της εκπλήρωσης. Όταν λέω «αυθεντικά» εννοώ, ότι το να βρισκόμαστε στον τρόπο του «Θέλω» είναι μια κατάσταση διεργασίας αληθινής προς το σύνολο του εαυτού του, η πραγμάτωση του πλήρους δυναμικού μας. Αντίθετα, «μη αυθεντικές» σημαίνει ότι περιοριζόμαστε κατά κάποιο τρόπο, όπως απεικονίζεται στη μεταφορά του παγόβουνου της ψυχής που αναφέρθηκε προηγούμενα, όπου το συνειδητό εγώ διαχωρίζεται από τις ασυνείδητες δυνάμεις. Το να μην είμαστε αυθεντικοί, σημαίνει επομένως ότι αποφεύγουμε ή περιορίζουμε την πραγμάτωση του πλήρους φάσματος των δυνατοτήτων μας. Όπως έχει γραφτεί, «Η λέξης της Αμαρτίας είναι Περιορισμός».[1]

τυπο *Alone-ness*] και «Ομαδι-κότητα» [σ.τ.μ.: στο πρωτότυπο *With-ness* – προτιμήθηκε η απόδοση ως 'Ομαδικό-τητα, εκ του 'Ομού'] που χαρακτηρίζουν ταυτόχρονα την ύπαρξή μας στον κόσμο. Είμαστε ταυτόχρονα ανεξάρτητα όντα και αλληλοεξαρτώμενα όντα. Είμαστε βυθισμένοι την ίδια στιγμή στη Μονα-χικότητα και στην Ομαδικό-τητα. Παρότι είναι με κάποιο τρόπο αντίθετες, αντιπροσωπεύουν τις δύο όψεις του νομίσματος της ζωής και είναι δύο νήματα συνυφασμένα σε μια αδιαχώριστη ενότητα· διαχωρίζονται για τη διευκόλυνση της επεξήγησης. Καθένας και καθεμία από εμάς βρίσκεται συγχρόνως απομονωμένος/η σε Μοναχικό-τητα και βυθισμένος/η σε Ομαδικό-τητα. Θα χρησιμοποιήσω την Ανεξαρτησία και τη Μονα-χικό-τητα εναλλακτικά: με τον όρους Μονα-χικό-τητα και Ομαδι-κότητα δίνεται έμφαση στο ότι πρόκειται για δύο γεγονότα της Ύπαρξής μας και όχι απλά για αφηρημένες ή απρόσωπες αρχές. Ο Κρόουλι μιλά για την παρ-δοξότητα και το αδιαχώριστο της ταυτόχρονης Ανεξαρτησίας και Αλληλοεξάρτησής μας, όταν γράφει: «Δεν είναι αληθινό το να πούμε είτε ότι είμαστε ξεχωριστά Αστέρια, είτε Ένα Αστέρι. Κάθε Αστέρι είναι ατομικό, όμως κάθε ένα περιο-ρίζεται από τον νόμο του άλλου».[2]

Πρόκειται για δύο τρόπους ύπαρξης στον κόσμο, αλλά θέλω να στρέψουμε την προσοχή μας προς τη φύση της ύπαρξής μας στον κόσμο. Είναι εδώ που συναντάμε το παράδοξο της ανθρώπινης ύπαρξης: είμαστε συνέχεια μόνοι στον κόσμο και συνέχεια πάντα με τους άλλους στον κόσμο. Υπάρχει μια «Μοναχι-κότητα» [σ.τ.μ.: στο πρωτό-

Αυτή η δυαδική ενότητα συμβολίζεται από τα δύο πρώτα κεφάλαια του βιβλίου του Νόμου και, κατ' επέκταση, από τα σύμβολα του Χαντίτ και της Νουίτ. Ο Χαντίτ αντιπροσωπεύει την πεμπτούσια της Μοναχικό-τητας και μάλιστα αναφέρει «Είμαι μόνος».[3] Η Νουίτ αντιπροσωπεύει την πεμπτούσια της Ομαδι-κότητας. Αποκαλύπτει ότι

είμαστε όλοι αστέρια στη «συντροφιά του ουρανού»[4] και μας συμβουλεύει «Μην δεσμεύσουμε τίποτα! Ας μην γίνει καμιά διαφοροποίηση ανάμεσα σας, ανάμεσα σε οτιδήποτε πράγμα και σε οποιοδήποτε άλλο, γιατί από αυτό προέρχεται ο πόνος.[5] Η έσχατη ενότητα ανάμεσα στη Μοναχικότητα και τη Συν-ντροφικότητα παραλληλίζεται με την ταύτιση της Νουίτ και του Χαντίτ.[6]

Η διαδικότητα Ανεξαρτησίας/ Αλληλεξάρτησης μπορεί επίσης να αντικατοπτριστεί στις δύο βασικές θέσεις του Νόμου μας. Το «Κάνε αυτό που θέλεις θα είναι το σύνολο του Νόμου» είναι μια δήλωση Μοναχικότητας ή Ανεξαρτησίας: εννοεί ότι ο καθένας μας έχει ένα ατομικό Θέλημα που διαφέρει από όλων των άλλων. Το «Αγάπη είναι ο νόμος, αγάπη υπό το θέλημα» είναι μια δήλωση

2 Στοιχεία της Ύπαρξης	Χαντίτ και Νουίτ	Liber AL	Θέλημα και Αγάπη	Μαγεία και Γιόγκα
Μοναχικό-τητα, Ανεξαρτησία	Χαντίτ, κεφ.2	“Είμαι μόνος”	(Thelema) Θέλημα	Γιόγκα
Ομαδι-κότητα, Αλληλεξάρτηση	Νουίτ, κεφ.1	“Μη δεσμεύετε τίποτα!”	(Agape), Αγάπη	Μαγεία

Ομαδικό-τητας ή Αλληλεξάρτησης: εννοεί ότι σε κάθε σκέψη, λόγο και πράξη, εγκαθιστούμε κάποιο είδος σχέσης ή ένωσης με τον κόσμο. Η έσχατη ενότητα ανάμεσα στη Μοναχικό-τητα και την Ομαδι-κότητα παραλληλίζεται επίσης με την ταύτιση Θελήματος και Αγάπης.[7] Τελικά, η Μοναχικό-τητα και η Ομαδι-κότητα καθρεφτίζονται σε δύο διαφορετικές κατηγορίες πρακτικών με τις οποίες ασχολούμαστε ως Θελημίτες, τη Γιόγκα και τη Μαγεία. Για άλλη μία φορά, αποτελούν τελικά δύο όψεις της ίδιας μεθόδου.[8]

Δεδομένου ότι βρισκόμαστε συνεχώς βυθισμένοι σε ταυτόχρονη Μοναχικό-τητα και Ομαδι-κότητα, φέρνουμε σε αυτά τα γεγονότα ύπαρξης τον τρόπο με τον οποίο υπάρχουν. Δηλαδή, τόσο στη Μοναχικότητα όσο και στην Ομαδικότητα, είτε ενεργούμε

με τον τρόπο του «επιθυμώ» που χαρακτηρίζεται από το έχω, είτε ενεργούμε με τον τρόπο του «Θέλω» που χαρακτηρίζεται από το «Είμαι». Τώρα θα εξετάσουμε τη Μοναχικό-τητα και την Ομαδικότητα με τη σειρά, προκειμένου να κατανοήσουμε τη φύση τους: πώς φαίνεται κατά περίπτωση η μη αυθεντική προσέγγιση του «επιθυμώ» και πώς φαίνεται κατά περίπτωση η αυθεντική προσέγγιση του «Θέλω».

"Contemplate your own Nature. Consider every element thereof both separately and in relation to all the rest as to judge accurately the true purpose of the totality of your Being."

«Συλλογιστείτε τη δική σας Φύση. Εξετάστε κάθε στοιχείο της τόσο ξεχωριστά όσο και σε σχέση με

όλα τα υπόλοιπα, ώστε να κρίνετε με ακρίβεια τον πραγματικό σκοπό του συνόλου της Ύπαρξής σας.»

-Aleister Crowley, "Duty"

[1] *Liber AL vel Legis I:41.*

[2] *New Comment to Liber AL vel Legis I:52.*

[3] *Liber AL vel Legis II:23.*

[4] *Liber AL vel Legis I:2.*

[5] *Liber AL vel Legis I:22.*

[6] "Το Τέλειο και το Τέλειο είναι ένα Τέλειο και όχι δύο· όχι, είναι κανένα!" -*Liber AL vel Legis I:45.*

[7] *Will = Thelema = Qelhma = 93; Love = Agape = Agaph = 93. Επομένως βλέπουμε ότι Will = Love στον αριθμό 93.*

[8] Ο Κρόουλι γράφει πάνω σ' αυτό: «Το σύστημά μου μπορεί να διαιρεθεί σε δύο μέρη. Προφανώς είναι διαμετρικά αντίθετα, αλλά στο τέλος συγκλίνουν και το ένα βοηθά το άλλο ώσπου η τελική μέθοδος προόδου να συμμετέχει εξίσου και στα δύο στοιχεία. Για ευκολία, θα ονομάσω την πρώτη μέθοδο Μαγεία και τη δεύτερη μέθοδο Γιόγκα. Η αντίθεση ανάμεσα στις δύο είναι πολύ σαφής, αφού η μέθοδος της Μαγείας είναι εξ' ολοκλήρου εξωτερική, ενώ αυτή της Γιόγκα είναι εξ' ολοκλήρου εσωτερική.»

- *Magick Without Tears, chapter 83.*

**Αληθινό Θέλημα: Ένας ριζοσπαστικός
αναπροσανατολισμός στο να γίνουμε αυτοί που είμαστε****- Μέρος III -****του Frater IAO13*****Μοναχικό-τητα / Ανεξαρτησία**

Η ουσιαστική μας Μοναχικό-τητα μας αποκαλύπτεται από το γεγονός ότι γεννιόμαστε μόνοι σ' αυτόν τον κόσμο και πεθαίνουμε μόνοι. Καθώς ζούμε, η επίγνωσή μας –η ίδια μας η συνείδηση - είναι πάντοτε μόνο δική μας. Ποτέ δεν θα μπορούμε πλήρως και ολοκληρωμένα στην προοπτική κάποιου άλλου. Το πλησιέστερο που μπορούμε να έχουμε είναι η συμπόνια και η ενσυναίσθηση. Αυτό το περιγράφει όμορφα ο Irvin Yalom, ένας υπαρξιακός ψυχολόγος, όταν γράφει, ότι πέρα από τη διαπροσωπική απομόνωση (απομόνωση από τους άλλους) και την ενδοπροσωπική απομόνωση (απομόνωση από πλευρές του εαυτού μας), «[υπάρχει] μια θεμελιώδης απομόνωση – μια απομόνωση τόσο από τα όντα όσο και από τον κόσμο – που πηγαίνει βαθύτερα από κάθε άλλη απομόνωση. Ανεξάρτητα από το πόσο κοντά βρισκόμαστε ο ένας στον άλλον, εξακολουθεί να υπάρχει ένα τελικό, αγεφύρωτο χάσμα: ο καθένας μας πρέπει να εισέλθει στην ύπαρξη μόνος του και να αποχωρήσει μόνος του.»[1] Αυτή η Μοναχικό-τητα αποτελεί ένα θεμελιώδες και αναπόφευκτο γεγονός της ύπαρξης στον κόσμο.

Το άγχος προκύπτει από την αντιμετώπιση της θνητότητάς μας, της απομόνωσής μας και της προφανούς έλλειψης νοήματος του γεγονότος ότι έχουμε ριχτεί σε ένα κόσμο, πάνω στις συνθήκες του οποίου φαίνεται να έχουμε ελάχιστο έλεγχο. Συνήθως, επιδιώκουμε να αποφύγουμε ή να παρηγορήσουμε τον εαυτό μας μέσω της επιθυμίας πραγμάτων. Νο-

μίζουμε, ότι κατέχοντας πράγματα, ιδιαίτερα άλλους ανθρώπους, μπορούμε να υπερβούμε την ουσιαστική Μοναχικό-τητά μας. Ψάχνουμε έξω από τον εαυτό μας για κάτι που θα φιμώσει αυτό το βαθύτερο άγχος. Στη μη αυθεντική προσπάθειά μας να αντιμετωπίσουμε τη Μοναχικό-τητά μας, δυστυχώς διαιωνίζουμε την ίδια δυσαρέσκεια και τη δυστυχία που μας οδήγησαν αρχικά να αναζητήσουμε περισπασμούς και μηχανισμούς προσαρμογής. Για παράδειγμα, όσον αφορά τη σχέση μας με ένα σημαντικό σύντροφο, είμαστε διαρκώς σε επαγρύπνηση απέναντι σε κάθε ένδειξη ότι μπορεί να μας αφήσει στη Μοναχικό-τητά μας, και στη μετά, κατά συνέπεια, ενεργούμε περισσότερο βάσει του μη αυθεντικού άγχους μας και η σχέση μας δεν βασίζεται στον τρόπο του «Είμαι». Ακόμα και «έχοντας» έναν σημαντικό σύντροφο, αποζητούμε να κατέχουμε κάποιον ως μια συμβολική δήλωση ότι στην πραγματικότητα δεν είμαστε μόνοι. Δεν μπορούμε να νιώσουμε αυθεντικοί στη Μοναχικό-τητά μας· κατά συνέπεια, δεν μπορούμε να είμαστε μαζί με τους άλλους με έναν αυθεντικό τρόπο, μέχρι να απαλείψουμε το άγχος που προκύπτει φυσιολογικά από το να βρισκόμαστε στον τρόπο του «επιθυμώ» και «έχω» και αυτό αναπόφευκτα μας οδηγεί σε μη αυθεντικές σχέσεις με τους άλλους.

Στον πυρήνα του καθενός μας, η φθείρουσα αίσθηση της δυσαρέσκειας προκαλεί μέσα μας ένα ερώτημα. Το ερώτημα δεν είναι ένα διανοητικό, λογικό, προφορικό ερώτημα, αλλά προκύπτει από τη βάση της ύπαρξής μας – δηλαδή, το ερώτημα εγείρεται πριν από οποιαδήποτε διατύπωση. Το ερώτημα το

θέτει η ίδια η ύπαρξή μας και η διατύπωση έρχεται μετά από αυτό το γεγονός. Όταν διατυπωθεί το ερώτημα, παίρνει τη μορφή «Ποιο είναι το νόημα της ζωής μου;» ή «Ποιος είναι ο σκοπός της ζωής» ή «Για ποιο σκοπό;». Η ερώτηση δεν θα απαντηθεί ποτέ από μια προφορική, ορθολογική εκφορά του τύπου «το νόημα της ζωής είναι αυτό ή εκείνο». Το ερώτημα ξεπήδησε από τα βάθη της ύπαρξής μας και η απάντηση πρέπει να προέρχεται από το ίδιο επίπεδο με το ερώτημα. Η απάντηση δεν διατυπώνεται, βιώνεται. Η απάντηση είναι το Αληθινό Θέλημα – αλλά αυτές είναι μόνο λέξεις. Το άκουσμα και η κατανόηση αυτών των λέξεων δεν δίνει την απάντηση, απλά δείχνει προς αυτήν. Η απάντηση είναι ένας ριζικός αναπροσανατολισμός της ύπαρξής μας από τον τρόπο του «έχω» στον τρόπο του «είμαι», από τη μη αυθεντική και περιορισμένη πραγμάτωση του δυναμικού μας στην αυθεντική και πλήρη πραγμάτωση του δυναμικού μας. Η απάντηση στο ερώτημά μας είναι το Θέλημά μας, δηλαδή, πρέπει, όπως έγραψε ο Κρόουλι, να «γνωρίζεις τον Εαυτό σου μέσα από τον Τρόπο Σου.»[2] Αυτό που χρειαζόμαστε δεν είναι να έχουμε κάτι ακόμα, ένα ακόμα απόκτημα είτε εσωτερικό (όπως η γνώση) είτε εξωτερικό (όπως ο πλούτος ή άλλοι άνθρωποι). Χρειαζόμαστε ένα ριζικό αναπροσανατολισμό του ίδιου του τρόπου ύπαρξής μας στον κόσμο προς την αυθεντική πραγμάτωση του δικού μας δυναμικού, από το «επιθυμώ» στο «Θέλω».

Αντίθετα, κανένα ποσό γνώσης από μόνο του δεν μπορεί να μας φέρει σ' αυτό το Θέλημα. Η γνώση είναι απλά συσσώρευση ή «απόκτηση» όλο και περισσότερων δεδομένων, εκτός αν η ίδια η γνώση γίνει αντιληπτή ως δείκτης προς τον τρόπο του «Θέλω», του Υπάρχω αυθεντικά. Το να είμαι Θελημίτης δεν σημαίνει να κατασκευάσω μια τεράστια υπερ-δομή στατικής γνώσης και δεδομένων. Μάλλον, το να είμαι Θελημίτης συμπεριλαμβάνει τη μεταμόρφωση της ίδιας της ζωής από την κατάσταση της δυσaréσκειας και του περιορισμού -δηλαδή

της σύγχυσης, της αταξίας και του άγχους- σε μια κατάσταση ολότητας και σκοπιμότητας – δηλαδή αρμονίας, δύναμης και χαράς- η οποία καταλαβαίνουμε ότι είναι η διαδικασία του να γνωρίζουμε και να πράττουμε το Αληθινό μας Θέλημα. Οι γνώσεις μας θα πρέπει, ιδανικά, να είναι δείκτες προς αυτόν το σκοπό της μεταμόρφωσης και να μας τον θυμίζουν. Σε απάντηση προς αυτή τη βαθιά ανάγκη ή ερώτηση της ύπαρξής μας, τα αντικείμενα των προσπαθειών μας πρέπει να είναι οι καλύτερες αντανakλάσεις αυτών των αναγκών ή ερωτήσεων. Όπως γράφει ο Κρόουλι, «Αυτό που είναι απαραίτητο, δεν είναι να επιδιώκουμε ένα φανταστικό ιδεώδες, εντελώς ακατάλληλο για τις πραγματικές μας ανάγκες, αλλά να ανακαλύψουμε την αληθινή φύση αυτών των αναγκών, να τις εκπληρώσουμε και να χαρούμε με αυτές».[3] Το να το χάσουμε αυτό από τα μάτια μας, το να προσπαθήσουμε κάτι άλλο από την πραγμάτωση του πλήρους δυναμικού μας, την εκπλήρωση του συνόλου της ύπαρξής μας, σημαίνει να αποκόπτουμε τον εαυτό μας από τη ζωτική ώθηση που μας οδήγησε αρχικά σ' αυτό το μονοπάτι. Αυτό είναι που λέει ο Κρόουλι όταν γράφει: «Το όλο και μοναδικό αντικείμενο κάθε αληθινού Μάγου και Μυστικής εκπαίδευσης είναι να απελευθερωθεί από κάθε είδος περιορισμού».[4] Στο βαθμό που ξεχνάμε το βαθύ υπαρξιακό ερώτημα στο επίκεντρο της προσπάθειάς μας, του νοήματος και του σκοπού μας, θα εκπέσουμε στο τρόπο της απορρόφησης στα δόγματα και τις νοητικές δομές για χάρη της ίδιας της απορρόφησης. Δηλαδή, θα επιδιώκουμε τη γνώση για να είμαστε πολυμαθείς αντί να επιδιώκουμε τη γνώση ως μέσον για να γνωρίσουμε και να Είμαστε ο Εαυτός μας. Γινόμαστε στάσιμοι και δογματικοί επειδή ζητούμε μάλλον τη γνώση για χάρη της γνώσης αντί ως μέσον για να φτάσουμε στην πιο πλήρη και αυθεντική πραγμάτωση του δυναμικού της ύπαρξής μας. Αυτό είναι που εκφράζεται στην Καμπαλιστική ιδέα της «γνώσης» ως «ψευδή Σεφίρα» του Δέντρου της Ζωής, δηλαδή η γνώση είναι η κορώνα της Ruach ή

του νου που δεν μπορεί να φτάσει πέρα από την Άβυσσο στα Υπερκόσμια όπου κατοικούν η Κατανόηση (Neshamah), και το Θέλημα (Chiah).

Συγκλονιζόμαστε σε τέτοιο βαθμό από την αίσθηση της μοναξιάς μας και της έλλειψης ικανοποίησης, όπως και από την περιπλοκότητα του κόσμου, ώστε αποσυρόμαστε στην απατηλή ασφάλεια του να «έχουμε» κάτι που νομίζουμε ότι θα καταπραΰνει τη δυσaréσκεια που μας τρώει. Είτε επιδιώκουμε την ασφάλεια εξωτερικά στην απόκτηση υλικών αγαθών, στο να έχουμε φήμη και τίτλους κύρους, ή ένα σημαντικό σύντροφο, είτε επιδιώκουμε την ασφάλεια εσωτερικά σε μια δομή γνώσης, ισχύει η ίδια αρχή. Αυτό είναι το βασικό χαρακτηριστικό της μη αυθεντικής «Μοναχικό-τητας». Όσο ψάχνουμε έξω από τον εαυτό μας για τη λύση στο πρόβλημα της απομόνωσης και του άγχους, θα παραμένουμε σε διαρκή σκλαβιά σ' αυτόν τον κύκλο της αίσθησης στέρησης, αποζητώντας να διορθώσουμε αυτή τη στέρηση με το να έχουμε κάτι που επιθυμούμε, παραμένοντας ανικανοποίητοι με την ανικανότητα των αποκτημάτων μας να λύσουν το πραγματικό πρόβλημα. Το Ερώτημα πηγάζει εκ των έσω και το ίδιο πρέπει να κάνει η Απάντηση. Και πάλι, η απάντηση δεν μας δίνεται, τη βιώνουμε – είναι ο αναπροσανατολισμός του τρόπου ύπαρξής μας στον κόσμο από την επιθυμία στο Αληθινό Θέλημα.

Στον αναπροσανατολισμό από το «επιθυμώ» στο «Θέλω», από το «έχω» στο «Είμαι», χρειάζεται να είμαστε διαρκώς σε επιφυλακή απέναντι στις τάσεις μας να διολισθήσουμε και πάλι στις συμπεριφορές του «έχω». Πρέπει να βρούμε το νησί του «Είμαι» μέσα μας – το νησί της αυθεντικής Μοναχικό-τητας – και, όπως έχει γραφτεί στο Βιβλίο του Νόμου, να το «Οχυρώσουμε!». [5] Πώς μπορούμε να οχυρώσουμε τον εαυτό μας απέναντι σε αυτές τις τάσεις; Είναι χρήσιμο να εισάγουμε μία ιδέα του Βουδισμού, αν και θα την επανερμηνεύσουμε υπό το φως του Νέου Αιώνα. Αυτή η ιδέα είναι τα «Τρία Πετράδια καταφυγής» ή τα «Τρία Καταφύγια».

Είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε ότι η ιδέα του «βρίσκω καταφύγιο» με κανένα τρόπο δεν υποδηλώνει μια πράξη υποχώρησης ή κρυψίματος. Το να βρούμε καταφύγιο σημαίνει να υπενθυμίσουμε στον εαυτό μας, να επαναπροσανατολίσουμε τον εαυτό μας από αυτό που είναι πραγματικά ασήμαντο σε αυτό που είναι πραγματικά σημαντικό – θα μπορούσαμε εύκολα, αν θέλετε, να τα ονομάσουμε «οι Τρεις Αναπροσανατολισμοί» ή οι «Τρεις Υπενθυμίσεις». Στον Βουδισμό, μπορεί κανείς να βρει καταφύγιο στον Βούδα, στον Ντάρμα και στον Σάγκα (Sangha). Αυτοί μπορούν να ερμηνευτούν κυριολεκτικά ως: Βούδας, το πρόσωπο που φωτίστηκε και διέδωσε τον Βουδισμό, Ντάρμα, οι διδασκαλί-

Δύο τρόποι πραγμάτωσης του δυναμικού της Μοναχικό-τητάς μας	επιθυμώ/ έχω →	Μη-αυθεντικός →	Η πραγμάτωση του περιορισμένου δυναμικού στον αγώνα απόκτησης υλικών αντικειμένων, κοινωνικής θέσης, σχέσεων ή γνώσης
	Θέλω/ Είμαι →	Αυθεντικός →	Η πραγμάτωση του πλήρους δυναμικού μας στην ανακάλυψη και έκφραση του Αληθινού Θελήματος

ες του Βούδα και Σάγκα, η μοναστική κοινότητα των Βουδιστών που έχουν δεσμευτεί στον Ντάρμα. Ο Βούδας είναι, γενικότερα, η κατάσταση της φώτισης, ο αφυπνισμένος. Ο Ντάρμα είναι, γενικότερα, το μονοπάτι που οδηγεί στη Φώτιση (Buddhahood). Ο Σάνγκα είναι, γενικότερα, η κοινότητα που συμφωνεί ότι η Φώτιση είναι ο σκοπός και ο Ντάρμα το μονοπάτι για να φτάσει κανείς εκεί. Μπορούμε επομένως να δούμε ότι, ακολουθώντας τα Τρία Καταφύγια, επαναπροσανατολίζουμε την προσοχή μας στο Σκοπό, το Μονοπάτι και την Κοινότητα. Στο Θέλημα, ο Σκοπός είναι η αυθεντική πραγμάτωση του πλήρους δυναμικού μας, του συνόλου της ύπαρξής μας, το Μονοπάτι ονομάζεται Μύηση και Μεγάλο Έργο και είναι η διαδοχική αλλαγή στον τρόπο του «Είμαι», και η κοινότητα είναι η «συντροφιά των ουρανών»[6] των Θελημιτών ή η ιδιαίτερη κοινότητα κάποιου, όπως το Ο.Τ.Ο., η οποία αποτελείται από εκείνους που έχουν δεσμευτεί στο Σκοπό του Αληθινού Θελήματος μέσω της Ατραπού της Μύησης. Τα τρία καταφύγια μας βοηθούν υπενθυμίζοντάς μας να επαναπροσανατολισουμε την εστίαση της Μοναχικό-τητάς μας από την μη-αυθεντική εμμονή στο «έχω» στην αυθεντική εστίαση στο Σκοπό της Ύπαρξης μέσω της Ατραπού που βαδίζουμε με την Κοινότητά μας. Αυτά θα τα αναλύσω ξεχωριστά και θα εξηγήσω πώς μπορούν να κατανοηθούν στο φως του Νέου Αιώνα.

Ο Στόχος του Αληθινού Θελήματος – Στο Θέλημα, Στόχος μας είναι η επίτευξη μιας αυθεντικής πραγμάτωσης του συνόλου του εαυτού μας. Η επίτευξη του βέλτιστου τρόπου ύπαρξης που είναι η βαθύτερη και πιο περίπλοκη έκφραση του δυναμικού μας, είναι η αυθεντική πραγμάτωση της Ανεξαρτησίας μας και της Εξάρτησής μας. Αυτό το στόχο τον αποκαλούμε Αληθινό Θέλημα.

Είναι ενδιαφέρον το να το συγκρίνουμε με το στόχο της Φώτισης (Buddhahood). Μπορεί να ειπωθεί ότι οι δύο αυτοί στόχοι είναι ταυτόσημοι όταν αρθεί το πέπλο της γλώσσας, που είναι επηρεασμένο από τις

εποχές και τις πολιτισμικές συνθήκες, όμως υπάρχουν σημαντικές διαφορές. Κατ' αρχήν, καταλαβαίνουμε ότι η έκφραση του Αληθινού Θελήματος είναι μοναδική σε κάθε άτομο – δηλαδή, το Θέλημα δεν θα μοιάζει το ίδιο όταν εκφράζεται σε διαφορετικά άτομα. Δεν υπάρχουν απόλυτα πρότυπα ως προς το πώς θα πρέπει να συμπεριφέρεται κάποιος όταν πράττει το Αληθινό του Θέλημα: κάποιοι μπορεί να είναι σκληροί και πληθωρικοί, ενώ άλλοι μπορεί να είναι ευγενικοί και εσωστρεφείς, και κάποιοι μπορεί να είναι και τα δύο ταυτόχρονα. Η μοναδική και ατομική φύση του Αληθινού Θελήματος δείχνει ακόμα περισσότερο τη Μοναχικό-τητά μας· ο Στόχος του Αληθινού Θελήματος και η έκφραση του μπορούν να είναι μόνο δικά μας. Κανένας δεν μπορεί πραγματικά να γνωρίζει ή να βρει αυτό το Στόχο εκτός από εμάς τους ίδιους. Κατά δεύτερον, η Βουδότητα είναι μια κατάσταση και μπορεί να τείνουμε να τη δούμε ως ένα στατικό αντικείμενο ή σκοπό. Το Αληθινό Θέλημα, από την άλλη πλευρά, είναι δυναμικό· είναι περισσότερο μια διαδικασία παρά ένα αντικείμενο, περισσότερο ρήμα παρά ουσιαστικό. Ο Κρόουλι γράφει ότι η Θελημίτισσα κατανοεί τον εαυτό της «όχι ως μια παγιωμένη ύπαρξη οργής αλλά ως 'ιπτάμενο σπινθήρα φωτός' - μια καθαρή δυναμική δόνηση. Αυτή η ιδέα, η οποία διαμορφώθηκε αρχικά στο Liber CCXX, και εξηγήθηκε ήδη σ' αυτό το Σχόλιο, είναι ουσιαστικά η πρώτη συνθήκη αυτού που οι Βουδιστές αποκαλούν Samma Dithi- ορθές απόψεις. Εφόσον ένας άνθρωπος σκέφτεται τον εαυτό του περισσότερο ως ένα ον παρά ως μια ενέργεια, αποδίδει στον εαυτό του όχι, όπως υποθέτουν οι βέβηλοι, σταθερότητα, αλλά στασιμότητα, η οποία είναι θάνατος».[7] Γράφει επίσης: «Έτσι, αυτός ο Αληθινός Εαυτός περιλαμβάνει τελικά οπωσδήποτε τα πάντα: η ανακάλυψή του είναι Μύηση (το ταξίδι προς τα έσω) και καθώς είναι η Φύση του να κινείται διαρκώς, πρέπει να κατανοηθεί όχι ως στατικός αλλά ως δυναμικός, όχι ως Ουσιαστικό αλλά ως Ρήμα».[8] Η φύση του Αληθινού Θελήματος είναι μια διαρκής κατάσταση

αυθεντικής πραγμάτωσης του δυναμικού, η φύση της Ύπαρξης είναι το διαρκές γίνεσθαι.

Αυτός ο Στόχος δεν είναι κάτι που πρέπει να αποκτηθεί, ένα ακόμα πράγμα που πρέπει να «έχουμε» και να κατέχουμε. Επίσης δεν είναι ένας μακρινός, άπιαστος ή πέρα από τα ανθρώπινα στόχος. Ο Στόχος είναι η αυθεντική αίσθηση ύπαρξης, η βαθύτερη και πληρέστερη έκφραση του ποιοι πραγματικά είμαστε. Η Ατραπός είναι, επομένως, το εσωτερικό μονοπάτι προς τον βέλτιστο τρόπο Ύπαρξης που ονομάζουμε Αληθινό Θέλημα ή, όπως γράφει ο Κρόουλι, «αληθινή Κίνηση της ενδότατης Ύπαρξής σου»⁹ και «αληθινό σκοπό του συνόλου της Ύπαρξής σου».¹⁰ Δεν αποζητούμε τίποτε περισσότερο από τον Αληθινό Εαυτό μας, την πιο πλήρη έκφραση της φύσης μας. Ο Κρόουλι το επιβεβαιώνει αυτό όταν γράφει: «Ποιο είναι το νόημα της Μύησης; Είναι η Ατραπός προς την πραγμάτωση του Εαυτού σου ως το μοναδικό, το υπέρτατο, το απόλυτο κάθε Αλήθειας, Κάλλους, Αγνότητας, Τελειότητας!»^[11] και επίσης γράφει: «Μύηση σημαίνει το Ταξίδι προς τα Έσω: τίποτα δεν αλλάζει ή μπορεί να αλλάξει, αλλά τα πάντα κατανοούνται αληθινότερα, με κάθε βήμα».^[12] Με την έννοια αυτή, το Αληθινό Θέλημα, είναι ο πιο κοντινός και πιο ανθρωπίνος Στόχος από όλους.

Η Ατραπός της Μύησης – Η Ατραπός ονομάζεται Μύηση και απλά αναφέρεται στη διαδικασία της εύρεσης και πραγμάτωσης του δυναμικού μας με τον πιο αυθεντικό και πλήρη τρόπο· είναι η διαδικασία της προσέγγισης του Στόχου. Γράφει ο Κρόουλι πάνω σε αυτό: «Σε όλα τα θρησκευτικά συστήματα υπάρχει ένα σύστημα Μύησης, που μπορεί να οριστεί ως η διαδικασία με την οποία ο άνθρωπος έρχεται να μάθει το άγνωστο Στέμμα. Παρόλο ότι κανείς δεν μπορεί να κοινωνήσει είτε τη γνώση είτε τη δύναμη για να το επιτύχει αυτό, που μπορούμε να ονομάσουμε Μεγάλο Έργο, είναι ωστόσο δυνατό για τους μυημένους να οδηγήσουν άλλους. Κάθε άνθρωπος πρέπει να ξεπεράσει τα δικά του

εμπόδια, να εκθέσει τις αυταπάτες του».^[13] Αυτό δεν αφορά τη διαδοχική μύηση στους αύξοντες βαθμούς κάποιου παροδικού οργανισμού. Αυτές οι «εξωτερικές» μυήσεις μπορούν, ακόμα και στην ιδανική τους περίπτωση, να είναι απλές αντανακλάσεις της εσωτερικής διαδικασίας της κίνησης από έναν τρόπο του «επιθυμώ» σε έναν τρόπο του «Θέλω».

Αυτή η Ατραπός ονομάζεται Μεγάλο Έργο επειδή το να ξεκινήσουμε να την βαδίσουμε συνεπάγεται επίσης το έρθουμε αντιμέτωποι με τις βαθύτερες ανησυχίες, αμφιβολίες και φόβους μας καθώς και με εκείνες τις πλευρές του εαυτού μας που αμελούμε, στρεβλώνουμε ή αρνούμαστε πλήρως. Αυτό δεν είναι εύκολη δουλειά και είναι γεγονός της «Μοναχικού-τητάς» μας ότι «κάθε άνθρωπος θα πρέπει να ξεπεράσει τα δικά του εμπόδια [και] να εκθέσει τις δικές του αυταπάτες». Αν και οι άλλοι μπορούν να δείξουν το δρόμο, κανένας δεν μπορεί να το κάνει για σας. Όπως λέει ο Μορφέας στον Νέο στο Matrix: «Εγώ μπορώ μόνο να σου δείξω την πόρτα. Εσύ είσαι αυτός που θα την περάσεις». Η «σκιά» μας, όπως την αποκαλεί ο Καρλ Γιουνγκ, συμπεριλαμβάνει όλες τις πλευρές του εαυτού μας που δεν θέλουμε να αντιμετωπίσουμε, έτσι, κατ' ανάγκη, το να τα εκθέσουμε και να τα ενσωματώσουμε είναι ένα πολύ Μεγάλο Έργο. Τα κύρια εργαλεία μας στην πορεία μας σ' αυτήν την Ατραπό έχουν ομαδοποιηθεί στις δύο κύριες κατηγορίες της Μαγείας και της Γιόγκα.

Η Κοινότητα των Θελημιτών – Η Κοινότητα περιλαμβάνει όλους όσους έχουν δεχτεί το Στόχο του Αληθινού Θελήματος ως τη μόνη ικανοποιητική λύση στην ανθρωπινή ύπαρξη, περισσότερο έναν αναπροσανατολισμένο τρόπο ύπαρξης παρά μια συνεχή και εναγώνια επιδίωξη των πολλαπλών και συχνά αντιφατικών αντικειμένων των συνειδητών ευχών, επιθυμιών και ιδανικών μας. Αυτή η Κοινότητα συμπεριλαμβάνει όλους τους Θελημίτες με την έννοια ότι έχουν αποδεχτεί το Στόχο και την Ατρα-

πό προς αυτό το Στόχο. Συναθροίζονται όλοι σε ένα ποίμνιο με σκοπό να «φέρουν τη δόξα των αστεριών στις καρδιές των ανθρώπων».[14] Είναι επίσης χρήσιμο να σκεφτόμαστε την πραγματική, τοπική μας κοινότητα, ίσως αυτή του Ο.Τ.Ο. για κάποιους αναγνώστες, με αυτόν τον τρόπο. Αυτά τα μέλη είναι όλα δεμένα μαζί και ενωμένα στην αποδοχή του Νόμου του Θελήματος, του Στόχου του Αληθινού Εαυτού και της Ατραπού της Μήσης. Το να το

θυμόμαστε αυτό μας βοηθά να διατηρήσουμε την προοπτική μας, μη αφήνοντάς μας να πέσουμε τόσο εύκολα στο μικρό διαπροσωπικό δράμα και τις οργανωτικές πολιτικές που θα προκύψουν αναπόφευκτα. Αντί αυτού, αναπροσανατολιζόμαστε για να θυμηθούμε τον πραγματικό Στόχο και την Ατραπό προς αυτόν, αγκαλιάζουμε και χαιρόμαστε το γεγονός ότι έχουμε μια Κοινότητα ατόμων αφοσιωμένων σ' αυτό το ίδιο ιδανικό.

	1) Ο Στόχος	Αληθινό Θέλημα
Τα Τρία Πετράδια ή Καταφύγια του Νέου Αιώνα	2) Η Ατραπός	Μύηση, Το Μεγάλο Έργο
	3) Η Κοινότητα	Θελημίτες

Τώρα μπορούμε να δούμε ότι, στο Νέο Αιώνα, βρίσκουμε καταφύγιο στον Βούδα, στον Ντάρμα και στον Σάγκα, αλλά αυτά κατανοούνται ως Αληθινό Θέλημα, Μύηση και Θελημική Κοινότητα. Βρίσκουμε καταφύγιο στο Θέλημα, τον Δρόμο και την Αδελφότητα των Άστρων. Το να πάρουμε αυτά τα τρία καταφύγια σημαίνει να αναπροσανατολίσουμε τη συμπεριφορά μας και την εστίασή μας, μετακινούμενη από τη μη αυθεντική πραγμάτωση της «Μοναχικό-τητάς» μας στον τρόπο του «επιθυμώ» που χαρακτηρίζεται από τον αγώνα για την απόκτηση, προς την αυθεντική πραγμάτωση της «Μοναχικό-τητάς» μας στον τρόπο του «Θέλω», που χαρακτηρίζεται από την προσωπική ανάπτυξη προς την πληρέστερη έκφραση του «Είμαι», την πραγμάτωση του συνόλου του δυναμικού μας. Και πάλι, το να βρούμε καταφύγιο δεν σημαίνει να δραπετεύσουμε ή να κρυφτούμε από κάτι. Αντίθετα, α-

ναπροσανατολίζουμε τον εαυτό μας ώστε να αντιμετωπίσουμε άμεσα την πραγματικότητα των καταστάσεών μας. Το να βρούμε καταφύγιο δεν σημαίνει τίποτε άλλο από το να θυμίσουμε στον εαυτό μας και να αναπροσανατολιστούμε στην ελπιδοφόρα διαδικασία της πραγμάτωσης ενός αυθεντικού τρόπου του «Είναι», του Αληθινού Θελήματος. Με αυτόν τον τρόπο, τα Τρία Πετράδια μας βοηθούν να θωρακιστούμε στη «Μοναχικό-τητά» μας ενάντια στην πάντα παρούσα πιθανότητα να πέσουμε και πάλι στον μη αυθεντικό τρόπο του «επιθυμώ» και «έχω».

Οι Βουδιστές βρίσκουν συχνά καταφύγιο στη μορφή μιας σύντομης προσευχής όπως: «Βρίσκω καταφύγιο στον Βούδα, στον Ντάρμα και στον Σάγκα». Ως Θελημίτες, μπορούμε να απαγγέλουμε μια σύντομη προσευχή όπως «Βρίσκω καταφύγιο

στο Αληθινό Θέλημα, στο Μεγάλο Έργο και στη Θεληματική Κοινότητα» ή «Οδηγώ τον εαυτό μου να θυμάται το Στόχο του Θελήματος, την Ατραπό της Μύησης προς αυτό, και την Κοινότητα που είναι αφιερωμένη στην πορεία πάνω σ' αυτή την Ατραπό μαζί μου» ή όποια άλλη μορφή σας ταιριάζει με τρόπο που να τη νιώθετε αληθινή για τον εαυτό σας. Αυτή μπορεί να επαναλαμβάνεται από μόνη της σαν διαλογισμός, σαν προσευχή πριν και μετά από μια πρακτική Γιόγκα και/ή Μαγείας ή να γίνεται σε ορισμένες ώρες της ημέρας. Το σημαντικό σημείο δεν είναι να αποκτήσουμε ακαμψία ως προς τότε θα πρέπει να γίνεται ή πώς θα πρέπει να λέγεται. Χρειάζεται να κρατήσουμε σταθερά το νου μας στο βαθύτερο νόημα, στον ριζικό αναπροσανατολισμό από τον τρόπο του «επιθυμώ/έχω» σε έναν τρόπο του «Θέλω/Είμαι» έτσι ώστε να πραγματώσουμε αυθεντικά και με πληρότητα το δυναμικό μας. Με την ελευθερία έρχεται η ευθύνη και μένει σε σας η ευθύνη να βρείτε τον τρόπο που θα λειτουργήσει αυτό πιο αποτελεσματικά. Κανένας δεν μπορεί να σας πιέσει στ' αλήθεια να το κάνετε, ούτε να το κάνει για εσάς. Μόνο εσείς μπορείτε να μετακινηθείτε από μια μη-αυθεντική έκφραση του γεγονότος της «Μοναχικό-τητάς» σας. Μόνο με τον ριζικό αναπροσανατολισμό μας στην αποδοχή αυτού που είμαστε και στη δέσμευση στην Ατραπό που οδηγεί στην έκφραση του συνόλου της Ύπαρξής μας, μπορούμε να υπερβούμε και τελικά να ξεπεράσουμε το άγχος που προκύπτει από το να είμαστε απορροφημένοι στις επιθυμίες ή τα κατώτερα 'θέλω' που δεν μας έχουν προσφέρει αληθινή παρηγοριά ή χαρά.

"Keep pure your highest ideal; strive ever toward it without allowing aught to stop you or turn you aside, even as a star sweeps upon its incalculable

and infinite course of glory, and all is Love. The Law of your being becomes Light, Life, Love and Liberty. All is peace, all is harmony and beauty, all is joy."

«Κρατήστε καθαρά το ανώτερο ιδανικό σας, αγωνιστείτε συνέχεια προς αυτό χωρίς να επιτρέπετε σε τίποτα να σας κάνει να παρεκκλίνετε, όπως ένα αστέρι που σαρώνει την ανυπολόγιστη και άπειρη πορεία της δόξας, και όλα είναι Αγάπη. Ο Νόμος της ύπαρξης γίνεται Φως, Ζωή, Αγάπη και Ελευθερία. Όλα είναι ειρήνη, όλα είναι αρμονία και κάλλος, όλα είναι χαρά.»

-Aleister Crowley, "The Law of Liberty"

- [1] Yalom, Irvin. Existential Psychotherapy.
- [2] *The Heart of the Master.*
- [3] *Magick Without Tears*, chapter 8.
- [4] *Little Essays Towards Truth*, "Trance."
- [5] *Liber AL vel Legis III:5.*
- [6] *Liber AL vel Legis II:2.*
- [7] *Commentary to "Liber Cordis Cincti Serpente sub figura LXV," chapter V, line 2.*
- [8] "Duty," section A, part 2.
- [9] *Liber Aleph*, chapter 9.
- [10] "Duty," Section A, part 5.
- [11] *Magick Without Tears*, chapter 71.
- [12] *Little Essays Towards Truth*, "Mastery."
- [13] "Liber LXI vel Causae," lines 2-4.
- [14] *Liber AL vel Legis I:15.*

Αληθινό Θέλημα: Ένας ριζοσπαστικός αναπροσανατολισμός στο να γίνουμε αυτοί που είμαστε

- Μέρος IV -

του Frater IAO13*

Ομαδικό-τητα / Αλληλεξάρτηση

Ακριβώς όπως η Μοναχικό-τητα είναι ένα αναπόσπαστο γεγονός της ύπαρξής μας, το ίδιο είναι και το αναπόφευκτο γεγονός της συνεχούς ύπαρξής μας με άλλους ανθρώπους – η άλλη όψη του νομίσματος της Μοναχικό-τητάς μας είναι η Ομαδικό-τητά μας. Δεν είναι κάτι στο οποίο μπορούμε απλά να μπούμε ή να βγούμε, επειδή αποτελεί αναγκαίο και θεμελιώδες γεγονός της ύπαρξής μας στον κόσμο. Αν η Ομαδικό-τητα /Αλληλεξάρτηση είναι αναπόφευκτο γεγονός, θα μπορούσαμε επίσης να το κάνουμε καλά, δηλαδή να το κάνουμε αυθεντικά αντί μη-αυθεντικά. Το γεγονός της Αλληλεξάρτησής μας είναι, πιστεύω, μια από τις πιο αγνοημένες πλευρές της ανάπτυξης του Αληθινού Θελήματος και του Θελήματος συνολικά. Δεν μπορούμε να θεωρούμε ολοκληρωμένη την άποψη της ανάπτυξης του ατόμου που δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι είμαστε ενσωματωμένοι, συνυφασμένοι και αλληλεπιδρούμε με άλλους. Στην πραγματικότητα, το γεγονός της Ομαδικό-τητάς μας καταδεικνύεται σε όλο το λογοτεχνικό σώμα του Θελήματος. Η Νουίτ δηλώνει «την αποκάλυψη της συντροφιάς του ουρανού»[1] και ότι «κάθε άντρας και κάθε γυναίκα είναι ένα αστέρι».[2] Ο Κρόουλι γράφει: «Η 'συντροφιά του ουρανού' είναι η Ανθρωπότητα, και η 'αποκάλυψή' της είναι η επιβεβαίωση της ανεξάρτητης θεότητας κάθε άντρα και κάθε γυναίκας!»[3] Κάθε ένας από εμάς είναι ένα αστέρι σύμφυτο στον «Ουρα-

νό»[4] ή στο «Άπειρο Διάστημα».[5] Αυτή είναι η αναπόφευκτη πραγματικότητα της Αλληλεξάρτησής μας που συνυπάρχει ταυτόχρονα με την Ανεξαρτησία μας. Είμαστε «ένα Αστέρι στη Συντροφιά των Αστεριών»[6] και κάθε σκέψη που έχουμε, λόγος που λέμε και πράξη που κάνουμε, μας εγκαθιστά σε μια σχέση με άλλα αστέρια και με τον κόσμο ως σύνολο. Ακριβώς όπως εμείς είμαστε ανεξάρτητα όντα στη Μοναχικό-τητά μας, είμαστε αλληλεξαρτούμενα όντα στην Ομαδικό-τητά μας. Ο Κρόουλι γράφει: «Κάθε άτομο είναι ουσιαστικά επαρκές για τον εαυτό του. Αλλά δεν είναι ικανοποιητικό για τον εαυτό του μέχρι να εγκαταστήσει τον εαυτό του στη σωστή σχέση με το σύμπαν»[7] και «Είναι βέβαια φανερό, ακόμα και διανοητικά, ότι όλα τα φαινόμενα είναι αλληλένδετα και επομένως συνεπάγονται το ένα το άλλο».[8]

Ακριβώς όπως υπάρχει ένας αυθεντικός και ένας μη-αυθεντικός τρόπος να πραγματωθεί η Ανεξαρτησία ή η Μοναχικό-τητα κάποιου, έτσι υπάρχει και ένας αυθεντικός και μη-αυθεντικός τρόπος για να πραγματωθεί η Αλληλεξάρτηση και η Ομαδικό-τητα κάποιου. Είδαμε αυτή τη μη αυθεντική Μοναχικό-τητα να εκφράζεται στη συνεχή αλλά άκαρπη αναζήτηση έξω από τον εαυτό για τον κατευνασμό της δυσαρέσκειας, της κενότητας και του πόνου. Αντίθετα, η μη αυθεντική Ομαδικό-τητα εκφράζεται στην ψυχαναγκαστική απορρόφηση σε μια εγωιστική συμπεριφορά. Η αυθεντική Μοναχί-

κό-τητα ματαιώνεται από την εσφαλμένη εξωστρέφεια και η αυθεντική Ομαδικό-τητα ματαιώνεται από την εσφαλμένη εσωστρέφεια. Το να αποκαλούμε τον εγωισμό μη αυθεντικό, μπορεί αρχικά να φανεί αντιφατικό προς Θεληματικό δόγμα που προστάζει ότι η επιδίωξη του δικού μας Θελήματος είναι μοναδικό μας καθήκον, δικαίωμα και Νόμος. Δηλαδή, μπορεί να σκεφτεί κάποιος ότι το μοναδικό μας δικαίωμα και καθήκον να βρούμε και να κάνουμε το ατομικό και μοναδικό Αληθινό μας Θέλημα είναι εκ φύσεως εγωιστικό, όμως δεν είναι έτσι, καθώς παραβλέπει τη θεμελιώδη Ομαδικό-τητα ή Αλληλεξάρτηση της ύπαρξής μας. Πιστεύω ότι ακριβώς αυτός είναι ο λόγος που η Ομαδικό-τητά μας είναι μια πλευρά της ανάπτυξης του Αληθινού μας Θελήματος έχει παραβλεφθεί τόσο πολύ. Το γεγονός της Ομαδικό-τητάς μας επομένως αξίζει ιδιαίτερη προσοχή και αποσαφήνιση.

Όπως έχει δηλωθεί ήδη, η μη αυθεντική Ομαδικό-τητα εκφράζεται στην απορρόφηση σε μια εγωιστική στάση. Κάνοντάς το αυτό γινόμαστε υπερβολικά εσωστρεφείς και ενδιαφερόμαστε μόνο για τον εαυτό μας (ή γι' αυτό που νομίζουμε ότι είναι ο «εαυτός» μας), και τελικό αποτέλεσμα είναι η αντικειμενοποίηση των άλλων ανθρώπων. Δηλαδή, όταν είμαστε σε μια κατάσταση μη αυθεντικής Ομαδικό-τητας, οι διαπροσωπικές μας σχέσεις υποβαθμίζονται σε αντικείμενα, και η μόνη τους αξία και το νόημα βρίσκονται στο να τα χρησιμοποιούμε για το προσωπικό μας όφελος και ευημερία. Για άλλη μια φορά, βρισκόμαστε βυθισμένοι σε έναν τρόπο του «επιθυμώ» που χαρακτηρίζεται από το «έχω» - οι άλλοι άνθρωποι είναι απλά «του» ή αντικείμενα προς χρήση και κατοχή. Σε μια μη αυθεντική πραγμάτωση της Ομαδικό-τητάς μας, ο Διαπροσωπικός μας τρόπος γίνεται Εγώ-Αυτό. Υποβαθμίζοντας τον άλλον σε αντικείμε-

νο, ένα απλό «αυτό», αποτυγχάνουμε να δούμε ότι «κάθε άντρας και κάθε γυναίκα είναι ένα αστέρι».[9] Αρνούμαστε ότι αποτελούν όντα που έχουν επίγνωση του πόνου και της χαράς, της σύγχυσης και της διαύγειας, ακριβώς όπως εμείς. Αρνούμαστε ότι και αυτοί, επίσης, έχουν ένα Αληθινό Θέλημα που έχει ίσο δικαίωμα και καθήκον στην έκφραση, με το δικό μας. Έτσι, αυτός ο τρόπος μας είναι τρόπος του «έχω» με τη μορφή του χειρισμού, ακριβώς όπως κάνουμε και με τα άψυχα αντικείμενα. Δεν αντιμετωπίζουμε πλέον αυθεντικά και ειλικρινά ένα άλλο ζωντανό πλάσμα αλλά αντίθετα ένα απλό ρόλο στο δικό μας δράμα, ένα κομμάτι του κόσμου μάλλον παρά ένα αστέρι είναι κυρίαρχο στο δικό του ή το δικό της σύμπαν. Σε αντίθεση με το μη αυθεντικό Εγώ-Αυτό, η αυθεντική πραγμάτωση της Ομαδικό-τητάς μας εκφράζεται στον Διαπροσωπικό τρόπο του Εγώ-Εσύ.[10] Το να βλέπουμε τους άλλους ως «Εσύ» και όχι ως «αυτό» είναι διακριτικό χαρακτηριστικό της αυθεντικής πραγμάτωσης της Αλληλεξάρτησής μας. Όταν βλέπουμε τους άλλους ως «Εσύ», αναγνωρίζουμε ότι είναι αστέρια, ισότιμα με εμάς. Αυτή η ειλικρινής αντιμετώπιση αναγνωρίζεται όταν χαιρετούμε τους άλλους με τον Νόμο - δηλαδή, λέμε: «Κάνε το θέλημά σου θα είναι το σύνολο του Νόμου». Διατυπώνεται σε μια επιβεβαίωση σε δεύτερο πρόσωπο του Αληθινού Θελήματος του ατόμου στο οποίο μιλάμε. Αυτό το γεγονός μερικές φορές χάνεται όταν μειώνουμε το χαιρετισμό μας σε «93», αλλά το ίδιο μήνυμα μπορεί να χαθεί λέγοντας όλη τη φράση. Είτε λέμε όλη τη φράση είτε απλά 93, αυτό που χρειάζεται είναι μια συνειδητή, σκόπιμη πράξη αναγνώρισης του άλλου ως Εσύ, ένα αστέρι όπως εμείς, όχι ένα απλό αντικείμενο. Αυτή η στάση είναι αυτό που εμείς ως Θελημίτες αποκαλούμε «Agape» ή «Αγάπη». Ξέρουμε ότι «Αγάπη είναι ο νόμος,

Δύο τρόποι πραγμάτωσης της Ομαδικό-τητας	1) επιθυμώ /έχω →	Μη αυθεντικός →	Εγώ - Αυτό →	Χειρισμός: Το να βλέπεις τους άλλους σαν αντικείμενα ή «του» προς χρήση/κατοχή
	2) Θέλω / Είμαι →	Αυθεντικός →	Εγώ - Εσύ →	Αγάπη: Βλέπεις και αποδέχεσαι το- ους άλλους όπως είναι

αγάπη υπό το θέλημα»[11] και ότι «Δεν υπάρχει άλλος δεσμός που μπορεί να ενώσει το διαχωρισμένο παρά η αγάπη: όλα τα άλλα είναι κατάρρα».[12] Αυτή η Αγάπη συχνά ταυτίζεται με την Ελληνική λέξη «Agape» [Αγάπη], η οποία σε αντίθεση με την ερωτική αγάπη του Έρωτα και την αδελφική αγάπη της «Philia» [Φιλίας], αναφέρεται στη Θεία Αγάπη ή Αγάπη Άνευ Όρων. Στον Παλιό Αιώνα, αυτή η λέξη σήμαινε την Αγάπη του Θεού, και αυτό ισχύει ακόμα στον Νέο Αιώνα, εκτός μόνο του ότι επιβεβαιώνουμε πως «Δεν υπάρχει άλλος θεός από τον άνθρωπο».[13] Η Αγάπη του Θεού για μας είναι επομένως η Αγάπη του ενός προς τον άλλον άνευ όρων.

Αυτή είναι μια Αγάπη που πάλλεται στην καρδιά της Ύπαρξης, τόσο του ενός όσο και του άλλου, επειδή αποτελεί αποδοχή των άλλων όπως είναι. Είναι η αναγνώριση του άλλου ως Εσύ, ως αστέρι, ως ένα Θεό που έχει εμπλακεί στη διαδικασία της γνώσης και εφαρμογής του Αληθινού Θελήματος του/της, ακριβώς όπως κι εσείς. Ο Κρόουλι γράφει: «Είμαστε αναπόφευκτα σύμμαχοι, ακόμα και ταυτόσημοι στην ποικιλία μας: το να αγαπάμε ο ένας τον άλλον με φλεγόμενες καρδιές είναι μία από τις ουσιώδεις μας ποιότητες»[14] και πρέπει να «σεβόμαστε την ίση βασιλεία των άλλων. Πρέπει να αγαπάμε τον αδελφό βασιλέα με μεγάλο πάθος.»[15]

Τι μας εμποδίζει να έχουμε μια αυθεντική και αληθινή επικοινωνία με τον άλλον ως Εσύ αντί ως «αυτό»; Πώς μετακινούμαστε από τον τρόπο του «επιθυμώ», που κυριαρχείται από τον εγωισμό μας και χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι μεταχειριζόμαστε τους άλλους ως αντικείμενα, στον τρόπο του «Θέλω», που χαρακτηρίζεται από γνήσια επικοινωνία και εκτίμηση του άλλου ως ένα άλλο Είμαι με Θέληση; Πρώτα, θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τις ιδέες των άλλων που εμποδίζουν την γνήσια αναγνώρισή τους από μέρους μας, και μετά χρειάζεται να υιοθετήσουμε μια στάση αυθεντικής Αγάπης για τον άλλον – δηλαδή, χρειαζόμαστε καθαρισμό και καθαγιασμό.

Προκειμένου να καθαρίσουμε τον εαυτό μας από αντιλήψεις που εμποδίζουν την αυθεντική πραγμάτωση της Ομαδικό-τητάς μας, πρέπει να λάβουμε υπόψη τους τρόπους με τους οποίους αντιλαμβανόμαστε τους ανθρώπους ανάλογα με τις αρέσκειές μας, τις απαρέσκειές μας και την αδιαφορία μας. Από συνήθεια, αντιδρούμε απέναντι στους άλλους με τρόπο που

καθορίζεται από το πόσο μας αρέσουν, δεν μας αρέσουν, μας αφήνουν αδιάφορους. Όταν μας αρέσουν μας ελκύουν, όταν δεν μας αρέσουν μας απωθούν, και όταν μας αφήνουν αδιάφορους παραμένουμε απαθείς προς αυτούς. Κάθε ένα από αυτά υποδηλώνει μία ανισορροπία που πρέπει να καθαριστεί, ας πούμε, προτού μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε ο ένας τον άλλον αυθεντικά. Κάτω από αυτές τις τρεις ανισορροπίες –την αρέσκεια, την απαρέσκεια και την αδιαφορία- βρίσκεται το γεγονός ότι ενεργούμε προς στους άλλους ανθρώπους και περιμένουμε από τους άλλους να ενεργήσουν σύμφωνα με τους προϋποθέσεις μας για αυτούς. Ακόμα και πριν να συναντήσουμε πραγματικά κάποιον, αρχίζουμε να σχηματίζουμε γνώμες ως προς τα χαρακτηριστικά τους, αν μας αρέσουν ή όχι, και πώς είναι πιθανό να ενεργήσουν απέναντί μας. Όσο περισσότερο αρχίζουμε να γνωρίζουμε ανθρώπους, η τάση να σχηματίζουμε μια αντίληψη για τους άλλους, γίνεται πιο έντονη. Αυτές οι προκαταλήψεις σχετικά με τους άλλους είναι ένας περιορισμός, τόσο γι' αυτούς όσο και για εμάς τους ίδιους. Το να έχουμε μία αντίληψη ή μια εικόνα του άλλου, σημαίνει να βλέπουμε τη δική μας διαστρεβλωμένη εκδοχή γι' αυτούς και όχι αυτούς τους ίδιους όπως είναι. Αυτές οι αντιλήψεις είναι μία μορφή «πόθου του αποτελέσματος» από την οποία πρέπει να «απελευθερωθούμε».[16] Ο Κρόουλι σχολιάζει ότι το να ελευθερωθούμε από τον πόθο του αποτελέσματος «Συνιστά 'μη-προσκόλληση'».[17] Δεν πρέπει να προσκολλούμαστε στις ιδέες μας για το πώς μπορεί να είναι ή πώς θα μπορούσαν να είναι οι άνθρωποι. Με τον τρόπο αυτό σχηματίζουμε ένα περιορισμό γύρω από το άτομο, ένα κουτί, που είναι στατικό και άδικο και για τους δυο μας. Όταν είμαστε προσκολλημένοι σε μια ιδέα για το πώς είναι οι άνθρωποι (ή πως θα έπρεπε να είναι), αναστατώνόμαστε και ταραζόμαστε όταν αυτοί δεν ανταποκρίνονται στους προϋπε-

ασμούς μας γι' αυτούς. Επίσης, όταν προσκολλούμαστε σε μια ιδέα του άλλο, δεν τους επιτρέπουμε την ελευθερία να είναι τα δυναμικά όντα που είναι – δεν τους επιτρέπουμε να αλλάξουν και ξέρουμε ότι «Το Σύμπαν είναι Αλλαγή».[18] Το να μην αναγνωρίζουμε αυτό το θεμελιώδες χαρακτηριστικό του σύμπαντος αλλά και του καθένα και του κάθε τι μέσα σε αυτό συνεπάγεται ότι ζούμε σε μια διαστρεβλωμένη φαντασίωση που θα φέρει συνεχή ενόχληση και πόνο. Όπως γράφει ο Κρόουλι: «Το να αντιστέκεσαι στην αλλαγή σημαίνει να ζητάς τον πόνο».[19] Το να αντιστεκόμαστε στην αλλαγή σημαίνει να αποζητούμε την τλαιπωρία επειδή βρίσκουμε ότι τα πράγματα δεν ταιριάζουν με αυτό που περιμέναμε να είναι, και σημαίνει ακόμα να ματαιώνουμε το Θέλημα του άλλου στη δυναμική έκφραση της Ύπαρξής τους. Αντίθετα, το να δεχόμαστε την αλλαγή σημαίνει να δεχόμαστε την Αγάπη – γράφει ο Κρόουλι «Το Σύμπαν είναι Αλλαγή· κάθε Αλλαγή είναι αποτέλεσμα μιας Πράξης Αγάπης· όλες οι Πράξεις Αγάπης περιέχουν Αγνή Χαρά.»[20] Ακόμα, γράφει: «Έχουμε αποδεχτεί την Αγάπη ως το μήνυμα της Αλλαγής, και η Αλλαγή είναι η Ζωή όλης της Ύλης που υπάρχει στο Σύμπαν. Και έχουμε δεχτεί την Αγάπη ως τον τρόπο της Κίνησης του Θελήματος για Αλλαγή. Για εμάς, κάθε πράξη, ως κάτι που συνεπάγεται Αλλαγή, είναι μια πράξη Αγάπης. Η Ζωή είναι ένας χορός απόλαυσης, ο ρυθμός της μια διαρκής έκσταση που δεν μπορεί ποτέ να κουραστεί ή να χάσει τη φρεσκάδα της.»[21] Αυτός είναι ένας υπαινιγμός για τη φύση της αυθεντικής Ομαδικότητας, της έκφρασης της Αγάπης αντί αυτής του εγωισμού.

Με την αναγνώριση της θεμελιώδους ισότητας του εαυτού και του άλλου, καθαρίζουμε τον εαυτό μας από τις διαστρεβλωμένες αντιλήψεις

που μας εμποδίζουν να επιτύχουμε τη γνήσια πραγμάτωση της Ομαδικό-τητάς μας. Αυτό ξεκαθαρίζει τις παρανοήσεις και θέτει τα θεμέλια για το αντίστοιχο της κάθαρσης – δηλαδή, έχουμε απομακρύνει αυτό που εμποδίζει την αυθεντική μας Ομαδικό-τητα και τώρα πρέπει να καθαγιάσουμε τον εαυτό μας με την ενίσχυση εκείνων των ποιότητων που ενθαρρύνουν και διευκολύνουν μια αυθεντική Ομαδικό-τητα. Αν η μη αυθεντική πραγμάτωση της Ομαδικό-τητάς μας χαρακτηρίζεται από μια απορρόφηση σε αυτά που απασχολούν εμάς τους ίδιους, η αυθεντική πραγμάτωση της Ομαδικό-τητάς μας χαρακτηρίζεται από το ενδιαφέρον για τους άλλους. Αυτό έχει αποκαλεστεί με πολλούς τρόπους, όπως ως «συμπόνια» και «φιλανθρωπία», αλλά εμείς –ως Θελημίτες– το αποκαλούμε Αγάπη. Δεν είναι κάτι που θα πρέπει να καλλιεργηθεί προσεκτικά ενάντια σε όλες τις αντιξοότητες, αλλά είναι η θεμελιώδης φύση της αυθεντικής μας Ομαδικό-τητας. Χρειαζόμαστε μόνο να καθαρίσουμε τον εαυτό μας από αυτό που την εμποδίζει και να καλλιεργήσουμε αυτό που τη διευκολύνει, και κατόπιν η Αγάπη θα πηγάζει φυσικά, αυθόρμητα και χαρούμενα από τα βάθη της Ύπαρξής μας. Δηλαδή, ερχόμαστε να κατανοήσουμε την Αγάπη όχι ως μια επιλογή ή ως μια καλή ιδέα αλλά ως την εγγενή φύση του Αληθινού μας Θελήματος.

Έχουμε δει ότι το πρώτο βήμα προς την αυθεντική πραγμάτωση της Αλληλεξάρτησής μας είναι να δούμε τους ανθρώπους όπως είναι, όχι όπως εμείς ευχόμαστε ή νομίζουμε ότι είναι σύμφωνα με την αρέσκεια, την απαρέσκεια ή την αδιαφορία μας γι' αυτούς. Έχουμε καθαρίσει την Αγάπη μας, τώρα πρέπει να την καθαγιάσουμε. Ένας πολύ πρακτικός τρόπος για να ξεκινήσουμε αυτή τη διαδικασία είναι να δούμε την ισότητα του εαυτού μας με τον άλλον. Αυτό γίνεται «βάζοντας τον εα-

υτό μας στη θέση του άλλου», όπως λέγεται συχνά. Αυτή η μέθοδος αναφέρεται στο "Liber Librae", όπου έχει γραφτεί: «Μην είστε βιαστικοί στο να κρίνετε τους άλλους· πώς γνωρίζετε ότι αν ήσασταν στη θέση τους θα είχατε αντισταθεί στον πειρασμό; Και αν ακόμα συνέβαινε αυτό, γιατί περιφρονείτε κάποιον που είναι πιο αδύναμος από εσάς;»[22] Κάτω από αυτό βρίσκεται η αναγνώριση ότι ο άλλος είναι μία Ύπαρξη ακριβώς όπως κι εσείς: αγαπά και μισεί, κλαίει και χαίρεται, απογοητεύεται και ενθουσιάζεται, αγωνίζεται και επιτυγχάνει. Ο άλλος/η άλλη, όπως κι εσείς, είναι ένα αστέρι που προσπαθεί να εκπληρώσει το Θέλημά του/της και ασχολείστε αμφότεροι με τον ίδιο αγώνα, το ίδιο Μεγάλο Έργο. Όταν διαπερνούμε τα πέπλα που κατασκευάζουμε από συνήθεια γύρω από τον άλλον, καθαρίζοντας τη σκουριά που καλύπτει τον χρυσό, μπορούμε να ξεκινήσουμε να προσεγγίζουμε μια γνήσια, αυθεντική επικοινωνία με τον άλλον, ως Εσύ αντί ως «αυτό». Αυτή η στάση ενισχύεται κάθε φορά που χαιρετούμε τον άλλον λέγοντας «Κάνε το Θέλημά σου θα είναι το σύνολο του Νόμου».[23] Αναγνωρίζουμε το αστέρι μέσα τους, την Ύπαρξη που προσπαθεί να γίνει πλήρως ο εαυτός της. Πρέπει να αντιμετωπίζουμε τους συνανθρώπους μας ως αστέρια, όπως ένας άρχοντας θα αντιμετώπιζε έναν άλλον άρχοντα (δηλαδή με μεγάλο σεβασμό και θαυμασμό) και ως παιδιά που χαιρετούν παιδιά (δηλαδή με μεγάλο άνοιγμα και ζωτικότητα). Αυτή είναι η αυθεντική έκφραση της Ομαδικότητας, η διατύπωση του Εστεμμένου και Νικηφόρου Παιδιού στο Διαπροσωπικό επίπεδο, τρόπος του λέγειν. Αυτό είναι που λέει ο Κρόουλι όταν γράφει: «Βρες το εαυτό σου σε κάθε Αστέρι».[24] Πρέπει να αναγνωρίζουμε τον άλλον ως Εσύ, όχι ως ένα «αυτό» που καθορίζεται από τους δικούς μας προϋδεασμούς γι' αυτό ανάλογα με τις αρέσκειες, τις απαρέσκειες και την αδιαφορία μας. Πρέπει να ανοίξο-

υμε τον εαυτό μας στη μοναδική και δυνατή παρουσία του άλλου, όχι ως ένα αντικείμενο αλλά ως μία Ύπαρξη ίση με εμάς, δηλαδή ως ένα «Εσύ» και όχι απλά ως «αυτός», «αυτή» ή «αυτό». Με αυτόν τον τρόπο, ερχόμαστε σε μια θεμελιώδη υπαρξιακή αντίληψη της φύσης της Ύπαρξής μας, ότι είμαστε στη «συντροφιά του ουρανού»[25] – είμαστε μαζί με τους άλλους ανθρώπους. Αν και η αυθεντική έκφραση της Αγάπης είναι αυθόρμητη και φυσική, απειλείται διαρκώς με υποτροπή στη μη αυθεντική παραμόρφωση του εγωισμού. Πρέπει να είμαστε διαρκώς σε εγρήγορση, ζωσμένοι με τη μέθοδο του να βλέπουμε τον εαυτό μας σε κάθε αστέρι, στην αναγνώριση του άλλου ως «Εσύ» και όχι ως «αυτό», στην εκτίμηση του άλλου ως μία Ύπαρξη ίση με τη δική μας.

Αυτή η βιωματική επαφή, όχι ένα κομμάτι γνώσης, είναι που τρέφει τη χαρά της συμμετοχής σε στον κόσμο ως ένα αστέρι ανάμεσα σε αστέρια· είναι το αληθινό θεμέλιο της Συμπαντικής Αδελφότητας όπου αναγνωρίζουμε την αληθινή Θεϊότητα των άλλων και καλλιεργούμε την Αγάπη μας γι' αυτούς. Όταν είμαστε αληθινά ικανοί να δούμε και να αναγνωρίσουμε στα βάθη της ύπαρξής μας ότι «κάθε άντρας και κάθε γυναίκα είναι ένα αστέρι, και ότι το θέλημα του κάθε ένα είναι το θέλημα του Θεού», [26] τότε έχουμε ξεκινήσει την αυθεντική πραγμάτωση της Ομαδικό-τητάς μας. Με αυτό μπορεί ακόμα να βρούμε ότι επιδιώκουμε όχι μόνο τη βέλτιστη και αυθεντική πραγμάτωση του δικού μας δυναμικού αλλά επίσης το να δούμε άλλους ανθρώπους να πραγματώνουν το δικό τους δυναμικό. Θέλουμε να έρθουν στη γνώση και έκφραση του δικού τους Αληθινού Θελήματος. Η γνήσια ευημερία της ανθρωπότητας στο σύνολό της επιτυγχάνεται μέσω της αυθεντικής πραγμάτωσης του δυναμικού κάθε Ύπαρξης. Η Αληθινή

Αγάπη εκφράζεται στην αναγνώριση της Ύπαρξης του άλλου και στην ελπιδοφόρα υλοποίηση του Αληθινού τους Θελήματος.

Μπορούμε τώρα να δούμε ότι το Αληθινό Θέλημα ως Στόχος της Ατραπού μας συμπεριλαμβάνει τόσο την αυθεντική Μοναχικό-τητά μας όσο και την αυθεντική Ομαδικό-τητά μας. Επιδιώκουμε τόσο το δικό μας Αληθινό Θέλημα όσο και το να περάσουμε από τη στρεβλή ανησυχία μας για όσα αφορούν εμάς σε μια Αγάπη των άλλων που εκφράζεται στην ενθάρρυνση της αυθεντικής εκπλήρωσης του δυναμικού τους, δηλαδή στην επίτευξη του δικού τους Αληθινού Θελήματος. Μόνο στην αυθεντική έκφραση τόσο της Μοναχικό-τητάς μας όσο και της Ομαδικό-τητάς μας μπορούμε να έρθουμε σε μία ολοκληρωμένη, συνολική πραγμάτωση της ολότητας της Ύπαρξής μας, του Αληθινού μας Θελήματος, «του Μεγάλου Έργου, του Summum Bonum, της Αληθινής Σοφίας και της Τέλειας Ευτυχίας».[27]

"Love and let love. Rejoice in every shape of love, and get thy rapture and thy nourishment thereof."

«Αγάπησε και άφησε να αγαπήσουν. Να χαίρεσαι κάθε μορφή αγάπης, και από εκεί να παίρνεις την έκστασή σου και την τροφή αυτής.»

-Aleister Crowley, The Heart of the Master

Συμπέρασμα

Θα πρέπει να είναι προφανές ότι όλο αυτό το πλαίσιο δεν απαιτεί ούτε μεταφυσικά δόγματα ούτε θεωρίες μεταφυσικής. Οδηγηθήκαμε από το Ερώτημα που εγείρεται από την ίδια μας την ύπαρξη και η Απάντηση έρχεται από εκεί. Το Θέλημα δεν συνιστά μόνο μια επιστημονική θρησκεία αλλά μια εξανθρωπισμένη θρησκεία.

Στον Αιώνα της Ίσιδας η εστίαση βρισκόταν στη Φύση, στον Αιώνα του Όσιρι η εστίαση ήταν ο Θεός, και τώρα στον Αιώνα του Ωρου η εστίαση είναι ο Άνθρωπος, το άτομο. Στόχος μας είναι η πληρέστερη έκφραση του εαυτού μας στο Αληθινό Θέλημα, η Ατραπός μας κατευθύνεται προς τη βαθύτερη ολότητα του εαυτού μας και η Κοινότητά μας δεν είναι ούτε το επέκεινα του Παραδείσου ούτε οι θεοί ή ημίθεοι σε κάποιο πεδίο «πέρα» από τον κόσμο αλλά μάλλον οι άντρες και οι γυναίκες εδώ στη Γη. Η αυθεντική μας Μοναχικό-τητα εκφράζεται στο Αληθινό μας Θέλημα και η αυθεντική μας Ομαδικό-τητα εκφράζεται στην Αγάπη, ή Agape, όπου βλέπουμε τον άλλον ως «Εσύ» αντί ως «αυτό», ως αντικείμενο προς κτήση ή χρήση – βιώνουμε και ενώνουμε τα δύο συμπληρωματικά γεγονότα της ύπαρξής μας σε κάθε περίπτωση. Μόνο έτσι μπορούμε να υποστούμε τον ριζικό αναπροσανατολισμό από τον τρόπο του «επιθυμώ» στον τρόπο του «Θέλω».

Είμαι ευγνώμων σε όλους όσους έφτασαν μέχρι αυτό το σημείο του δοκιμίου. Ελπίζω να κρατήσετε στην καρδιά σας, να θυμηθείτε και να εφαρμόσετε πραγματικά αυτό που περιγράφεται σ' αυτό το κείμενο καθώς και σ' αυτό που λέμε ο ένας στον άλλον:

Κάνε αυτό που θέλεις θα είναι το σύνολο του Νόμου. Αγάπη είναι ο νόμος, αγάπη υπό το θέλημα.

[Do what thou wilt shall be the whole of the Law. Love is the law, love under will.]

[1] *Liber AL vel Legis I:2.*

[2] *Liber AL vel Legis I:3.*

[3] *New Comment to Liber AL vel Legis I:2.*

[4] *Liber AL vel Legis I:21.*

[5] *Liber AL vel Legis I:22.*

[6] *"Liber XV: Ecclesiæ Gnosticæ Catholicæ Canon Missæ" also known as "The Gnostic Mass."*

[7] *Magick in Theory & Practice, Introduction.*

[8] *New Comment to Liber AL vel Legis II:22.*

[9] *Liber AL vel Legis I:3.*

[10] *See Martin Buber's I and Thou for a deeper discussion of I-It versus I-Thou.*

[11] *Liber AL vel Legis I:57.*

[12] *Liber AL vel Legis I:41.*

[13] *"OZ: Liber LXXVII."*

[14] *New Comment to Liber AL vel Legis II:24.*

[15] *"The Comment Called D," II:24.*

[16] *Liber AL vel Legis I:44.*

[17] *New Comment to Liber AL vel Legis I:44.*

[18] *The Heart of the Master.*

[19] *The Magical Record of the Beast 666, 6/2/1920, page 146.*

[20] *The Heart of the Master.*

[21] *New Comment to Liber AL vel Legis I:52.*

[22] *"Liber Librae sub figura XXX," line 6.*

[23] *Liber AL vel Legis I:40.*

[24] *The Heart of the Master.*

[25] *Liber AL vel Legis I:2.*

[26] *The Equinox III:1 (The Blue Equinox), "The Tank."*

[27] *"Liber XV: Ecclesiæ Gnosticæ Catholicæ Canon Missæ" also known as "The Gnostic Mass."*

Σχετικά με αυτή την έκδοση:

Η «Εντελέχεια» είναι ένα τριμηνιαίο ηλεκτρονικό ενημερωτικό δελτίο (e-journal) ανοιχτής πρόσβασης, που εκδίδεται από την Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία για τη Μελέτη του Εαυτού 'Εντελέχεια' (Αρ. 20894/2011).

Παρακαλούμε τον αναγνώστη να θυμάται τα εξής:

1. Η α.μ.κ.ε. «Εντελέχεια» έχει ως κύριο αντικείμενο τη μελέτη του Εαυτού και την ενθάρρυνση των ανθρώπων να διαμορφώσουν την προσωπική τους άποψη και να ακολουθήσουν τον δικό τους, μοναδικό, δρόμο αναζήτησης. Συνεπώς τα άρθρα που περιλαμβάνονται σ' αυτό το e-journal μπορεί να εκτείνονται σε ένα μεγάλο φάσμα ιδεολογιών / θρησκειών / εσωτερικών κινημάτων / αντιλήψεων. Οι θέσεις που εκφράζονται σε αυτά αποτελούν προσωπικές απόψεις των αρθρογράφων, και όχι κάποια 'ενιαία γραμμή' της «Εντελέχειας».
2. Το υλικό που δημοσιεύεται αποτελεί αντικείμενο για προσωπική μελέτη και έρευνα. Η λέξη 'θεραπεία' και τα παράγωγά της χρησιμοποιούνται με την αρχική έννοια της λέξης στην Αρχαία Ελληνική, που είναι 'υπηρεσία'. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι οι διάφορες μέθοδοι και πρακτικές ενεργειακής εξισορρόπησης που αναφέρονται εδώ μπορούν να υποκαταστήσουν την ιατρική ή ψυχιατρική θεραπεία.
3. Η «Εντελέχεια», ως μη κερδοσκοπική εταιρεία, δεν μπορεί να ασκήσει εμπορική δραστηριότητα, κατά συνέπεια η πρόσβαση στο e-journal που εκδίδουμε είναι ανοιχτή σε όλους, αρκεί να έχουν πρόσβαση στο internet. Ωστόσο, κάθε εισφορά στο έργο της Εταιρείας γίνεται δεκτή με ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη.
4. Το υλικό που δημοσιεύεται καλύπτεται από την άδεια creative commons 3.0, δηλαδή, αν θέλετε να αναπαράγετε ή να αναδημοσιεύσετε με οποιονδήποτε τρόπο και σε οποιοδήποτε μέσο ένα άρθρο ή απόσπασμά του, θα πρέπει να αναφέρετε την πηγή, να μην το τροποποιήσετε, και να μην ζητήσετε γι' αυτό χρηματικό αντάλλαγμα. Εάν θελήσετε να χρησιμοποιήσετε το υλικό για εμπορικούς σκοπούς, θα πρέπει οπωσδήποτε να ζητήσετε την άδεια του αντίστοιχου αρθρογράφου.

Εκπρόσωπος της α.μ.κ.ε. «Εντελέχεια» σύμφωνα με το νόμο είναι η Άννα Αποστολίδου, η οποία έχει και την ευθύνη της παρούσας έκδοσης.

Στοιχεία επικοινωνίας:

Διεύθυνση Αλληλογραφίας:

Α.Μ.Κ.Ε. «ΕΝΤΕΛΕΧΕΙΑ»

Λεωφόρος Μεσογείων 8 β

11527, Αθήνα

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 210-72.92.465 (μετά τις 16:00 μμ)

Ηλεκτρονική διεύθυνση: entelechy.org (at) gmail.com

Website: <http://www.elijah.gr>

Εικόνα εξώφυλλου: Περσεφόνη και Άδης. Θραύσμα από Αττική ερυθρόμορφη κύλικα 440-430 π.Χ. Λέγεται ότι προέρχεται από το Vulci. Βρετανικό Μουσείο.